

El lema «Patrocina una pedra» pretén involucrar tots els barcelonins

Campanya per restaurar la catedral de Barcelona

Les obres per restaurar la façana de la catedral de Barcelona començaran molt probablement els propers mesos i es preveu que s'acabin el 2008. Coincidint amb aquest anunci el capítol catedralici ha engegat una campanya per recollir donatius per a la restauració. Sota el lema «Patrocina una pedra» es vol que els fidels, els visitants i els barcelonins en general facin les seves donacions. La iniciativa proposa la quantitat de 10 euros per una pedra, i pretén involucrar el màxim de ciutadans possible segons el degà de la catedral, Mn. Joan Guiteras, un dels impulsors de la campanya.

La catedral de Barcelona va ser construïda principalment entre els segles XIII i XV en estil gòtic, si bé la façana que ara es restaurarà data de les darreries del segle XIX. El temple preserva un bon nombre de peces artístiques gòtiques i barroques de gran valor com ara retaules, sepulcres, vitralls i objectes litúrgics. La riquesa de tot el conjunt catedralici implica un manteniment constant si es vol que es conservi per a les generacions futures aquest pa-

trimoni comú de tots els barcelonins i l'Església catalana.

Pàg. 3 i 4

Segona fase de reformes al monestir de Sant Llorenç de Morunys

L'alcalde Enric Roures i el director General de Patrimoni Cultural, Francesc Tarrats, van signar el 10 d'agost el conveni per finançar la segona fase de restauració del monestir de Sant Llorenç de Morunys. Les obres han de

servir per consolidar l'estructura del monestir, recuperar les capelles annexes al claustre i a la casa prioral, i reforçar les teulades pendents de rehabilitació.

Pàg. 20

Cristians i musulmans libanesos volen reconstruir junts el futur

L'enviat de Benet XVI al Líban, el cardenal Roger Etchegaray, va sol·licitar el desplegament de totes les forces de pau amb ocasió del cessament de foc en la regió, i va assegurar que tant cristians com musulmans estan «disposats a posar en execució tot el que calgui per reconstruir junts el seu país ferit». De la seva banda,

entorn de la festa de l'Assumpció, el Papa va parlar sobre Maria com a «reina de la pau» i va recordar que «només la perspectiva de l'eternitat pot donar valor autèntic als esdeveniments històrics i, sobretot, al misteri de la fragilitat humana, del sofriment i de la mort».

Pàg. 5

Darrer adéu al P. Aldazábal, una vida dedicada a la litúrgia

El Dr. José Aldazábal va morir a Barcelona el 10 d'agost passat després de tota una vida dedicada a la docència i a la recerca en el camp de la litúrgia. La missa exequial, celebrada a la parròquia de Maria Auxiliadora de Sarrià, va ser presidida pel bisbe Pere Tena, amic i col·laborador seu, que va destacar en la seva homília que la figura i l'obra del Dr. Aldazábal «brillen com una estrella en el patrimoni espiritual de l'Església».

Nascut el 1933 a Azkoitia (Guipúscoa), el salesià José Aldazábal va ser un estudiós, pedagog i divulgador de la litúrgia, reconegut especialista i formador de preveres, religiosos i religiosos d'Espanya, Portugal i Amèrica Llatina. Director de la revista especialitzada en litúrgia *Phase*, estava dedicat amb molta intensitat al Centre de Pastoral Litúrgica

(CPL), que va presidir durant dotze anys. És per tot aquest bagatge que Mons. Pere Tena, en el seu escrit setmanal a *Catalunya Cristiana*, es planteja: «Pot dubtar algú que el P. Aldazábal ha estat un dels liturgistes que més ha influït en la pastoral litúrgica de l'àrea llatina?»

Pàg. 15 i 19

Una obra d'Ocaña entra al Museu de Montserrat

Un quadre del polifacètic artista José Pérez Ocaña (Cantillana, 1947-Sevilla, 1983) s'ha incorporat recentment a la secció Nigra Sum, d'iconografia de Santa Maria de Montserrat, del Museu de Montserrat. L'obra representa una Mare de Déu de Montserrat amb els vestits acampanats típics del segle XIX. El quadre, que ha estat guardat durant vint-i-dos anys en el dipòsit del museu montserratí, ha rebut el vistiplau de l'equip consultiu i assessor del museu per poder-lo exhibir a les seves sales. Des del Museu de Montserrat s'afirma que el quadre és «una novetat en tota la història de la iconografia cristiana».

Pàg. 26

De Xavier al món

Milers de joves acudeixen al bressol del sant navarrès

Pàg. 16 i 17

Editorial

Alto el foc al Líban

A les vuit del matí del 14 d'agost es va iniciar el període d'alto el foc al Líban acordat per les Nacions Unides i amb l'aparent vistiplau de les parts enfrontades. Parlar de pau en una zona tan conflictiva, en la qual el foc s'inicia de forma tan fàcil, és massa aventurat. Per això és millor ser prudent i parlar d'un període en què no hi ha ni pau ni guerra, i on és molt difícil predir quant de temps durarà aquesta situació. Malgrat tot, donades les circumstàncies, aquesta conjuntura s'ha de valorar com a positiva, ja que posa fre, encara que sigui provisionalment, a una guerra insostenible. Els primers moments de l'alto el foc van ser respectats per Israel i Hezbollah, cosa que ens ha d'omplir de satisfacció i esperança sense oblidar la fràgil situació d'una zona en conflicte gairebé permanent.

Desenes de milers de libanesos han tornat a casa seva, després d'un període tenebrós en què gairebé una quarta part dels seus escassos quatre milions d'habitants s'havien vist obligats a desplaçar-se pel perill de la guerra. Fins a 1.084 civils han perdut la vida en territori del Líban, una xifra desproporcionada amb els morts implicats directament en el conflicte: 40 militars i 69 membres d'Hezbollah, fet que demostra un cop més que els perjudicats en un enfrontament bèl·lic són els més innocents i indefensos.

Les guerres són sempre injustes, per molts objectius nobles que pugui haver-hi darrere. Sobretot, perquè les guerres gairebé no són mai un enfrontament entre una nació i una altra, sinó simplement la decisió d'uns dirigents contra uns altres. En d'altres temps eren els reis els qui decidien al seu antull declarar guerres i enviar els seus homes als camps de batalla dels que molts ja no tornaven. Avui són els mandataris dels països, en alguns casos teòricament democràtics, però que prenen aquest tipus de decisions per qüestions polítiques, econòmiques o estratègiques, sense tenir en compte les conseqüències per als seus ciutadans, i en ocasions sense comptar amb el beneplàcit del seu propi Parlament o d'un teòric

referèndum.

Com deia Joan Pau II, la guerra és sempre un fracàs de la humanitat. Aquesta guerra al Líban és un altre fracàs de la classe humana. Quan les grans potències i les Nacions Unides han decidit posar-hi fre ha estat possible de forma pacífica, però abans hem hagut de contemplar la mort de molts innocents, perquè les parts implicades en aquest conflicte primer van començar a disparar i després es van posar a negociar, la qual cosa diu ben poc a favor de la raça humana que se suposa que té capacitat racional per al diàleg i la negociació i no tan sols la força bruta per solucionar els problemes.

Aquesta guerra ha demostrat també que hi ha molts interessos polítics internacionals en el conflicte de l'Orient Mitjà. No es tracta d'un simple conflicte entre dues nacions petites en el context mundial; darrere hi ha una situació estratègica complexa entre els Estats Units i la seva guerra contra el terrorisme internacional, juntament amb els seus aliats entre els quals es troba l'influent Estat d'Israel, i de l'altra banda el món islàmic més radical, desitjos de castigar l'imperialisme nord-americà i jueu, així com també el dels seus socis, com és el cas de la Gran Bretanya, com es va veure recentment amb els atemptats frustrats contra avions que havien de sortir de Londres.

L'actual partida d'escacs del Líban sembla que ha acabat en taules, encara que com passa a les nits electorals, tothom diu que l'ha guanyat. El que està clar és que els ànims continuen alterats, potser quan aparegui aquest editorial la cosa s'ha tornat a encendre de nou. Confiem que no sigui així, i alcem les nostres pregaries al costat de Benet XVI perquè cessin les hostilitats i s'imposin el diàleg i els acords pacífics. És molt trist que aquesta zona estigui tan castigada amb la violència i la falta de pau, quan ha estat escenari de la presència del Fill de Déu que va néixer a Betlem, a l'actual territori de dominació palestina, mentre els àngels cantaven: «Glòria a Déu a dalt del cel i pau als homes de bona voluntat.»

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat); Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €
Gibraltar i Portugal: 99,51 €
Resta d'Europa: 164,61 €
Amèrica i Àfrica: 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Els nombrosos viatges fets per descobrir terres innovadores demostren la insatisfacció universal»

(Friedrich Rückert. Poeta i orientalista alemany. 1788-1866)

No és condemnable viatjar, com no ho és renovar-se en cultura i aprendre en una variada biblioteca, relaxats i lliures d'altres tasques. Benvingut sigui sortir de tant en tant del propi i reduït horitzó per trobar-ne d'altres de més amplis que ens despullin dels nostres prejudicis pel que fa a altres pobles i costums. Viatjar per terra, mar o aire a altres terres és magnífic. Però serà molt més enriquidor i satisfactori per a qui de tant en tant acostuma a «viatjar cap al seu interior»; tindrà una visió superior per

distingir i seleccionar; una ment més àmplia per entendre i comprendre; i un cor ple d'amor per gaudir fent feliços els altres. I això sí que és gaudir de manera superior! Però malauradament passa el que diu el poeta Rückert: que es viatja per la insatisfacció, per atordir i adormir els sentits amb allò més frívol, sensual i estimulants, i aquí acaba tot. Qui més viatja per frivolidat i caprici, no per això retorna més savi.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Pedres que també envelleixen

■ La consolidació de la façana estarà enllestida l'any 2008

La catedral de Barcelona, començada a construir al segle XIII, és una joia de l'arquitectura gòtica catalana. El temple conté una quantitat elevada de peces artístiques elaborades en diferents moments històrics, sobretot retaules monumentals, que afegeixen valor a la seu barcelo-

nina. Aquestes raons, i la seva posició estratègica al cor del barri gòtic, fan que la catedral sigui un dels edificis més visitats de la ciutat comtal juntament amb la Sagrada Família.

Però els més de set-cents anys d'història i les pròpies dimensions del monument demanen un

manteniment constant que en aquest moment és més necessari que mai. La façana principal pateix desprendiments que obliguen a una restauració a fons i per la qual el capítol catedralici ha engegat una campanya adreçada a fidels i visitants: «Patrocina una pedra».

La catedral actual no és pas la primera que va tenir Barcelona. Molt abans n'hi va haver dues més; la visigòtica i la romànica, de les quals queden unes poques restes en forma de capitells i elements decoratius. Però en aquells segles tan reculats el temple ja tenia algunes característiques que s'han mantingut fins avui; se sap per testimonis documentals que l'actual advocació a la Santa Creu i santa Eulàlia ja existia molt abans de l'any mil.

La primera pedra de la seu actual, bastida en estil gòtic, va ser posada l'any 1298, quan era bisbe de Barcelona Bernat Pelegrí, tal com diu la placa commemorativa de l'època situada a la porta de sant Iu. Les obres, amb algunes interrupcions importants es van allargar fins a mitjan segle XV. No obstant això, la façana principal no va ser finalitzada, juntament amb el cimbori, fins molt més tard, al final del segle XIX. Però en el seu conjunt la catedral, malgrat les interrupcions i les diferents èpoques constructives, ofereix un aspecte força harmònic.

Els visitants també es podran adonar fàcilment, només entrar-hi, que el temple conserva una gran quantitat d'elements artístics molt valuosos, herència d'una història de més de set-cents anys. Són diversos els factors que han permès que ens hagin arribat fins avui pràcticament intactes la majoria de tresors de la catedral de Barcelona. El primer és que l'edifici no va ser substituït per un de nou en èpoques posteriors, com va passar en moltes altres esglésies. Però el fet més decisiu és que, a diferència de molts altres edificis religiosos, la catedral de Barcelona va ser salvada de la crema general l'estiu del 1936.

Un dels elements que més destaquen, emplaçat al mig de la nau principal, és el cor. Data del segle XV i són especialment interessants el treball de la fusta de tota la part del cadirat i el relleus renaixentistes de marbre que representen escenes de la vida i la mort de sant Sever, santa Eulàlia, sant Oleguer i sant Ramon de Penyafort, tots ells sants molt vinculats a l'Església de

Barcelona.

Una altra de les peces singulars de la catedral és l'orgue monumental, construït en època renaixentista i que gairebé cinc-cents anys després continua proveïnt de música les celebracions litúrgiques. En tot Europa només hi ha quatre orgues més d'una antiguitat i categoria semblants, i tots ells al territori de l'antiga Corona d'Aragó: a la seu de Saragossa, a Daroca, a la catedral de Perpinyà i a la de Ciutat de Mallorca.

Però potser el conjunt de peces més apreciades són els diferents grans retaules situats a les capelles laterals. Entre els més antics, pertanyents al segle XIV i XV, trobem autèntiques obres mestres dels grans pintors gòtics catalans com ara Jaume Huguet o Bernat Martorell. Tots els altars són dignes de figurar entre les millors col·leccions d'art del món, però la funció devocional que encara tenen per a molts fidels fa que difícilment les puguem classificar exclusivament com a peces de museu.

Un dels campanars serà restaurat properament.

Cor i nau central.

La riquesa de la catedral de Barcelona es complementa amb molts altres elements com ara la imatgeria diversa —de la qual destaca el venerat Crist de Lepant— els fabulosos vitralls medievals,

«Patrocina una pedra»

Amb la campanya engegada enguany «Patrocina una pedra» es pretén que els fidels col·laborin amb un donatiu en la restauració de la façana de la seu. El capítol catedralici fa la proposta que 10 euros equivalen a la restauració d'una pedra, encara que qualsevol quantitat, per petita que sigui, serà benvinguda. Es pot fer el donatiu a les diverses guardioles habilitades expressament per a la campanya a la catedral. També hi ha altres opcions:

- Mitjançant un xec a nom de Catedral de Barcelona (Pla de la Seu, s/n, 08002 Barcelona),
- A través d'un ingrés al compte de "la Caixa" 2100 3200 91 2500003069
- Mitjançant una subscripció periòdica, omplint el dors de les butlletes que trobareu a la catedral i dipositant-la en una guardiola de la campanya o enviant-la per correu.
- Web de la catedral: www.catedralbcn.org

les sepultures d'alabastre (com la de Santa Eulàlia), les claus de volta, el claustre i el petit museu catedralici.

Intervencions necessàries

Tota aquesta abundor artística aplegada en un sol edifici dona un valor únic al conjunt, però d'altra banda implica un gran manteniment per evitar-ne el deteriorament. I avui una de les parts que es veu més afectada pel pas del temps és la façana principal, que des de fa quatre anys es troba amb bastides i tapada amb una lona per evitar desprendiments. L'elevat cost de la restauració, que podria començar aquesta tardor i s'hauria d'acabar d'aquí a dos anys, fa que es necessiti la col·laboració dels fidels i de tota la ciutadania en general. Per fer possible que la façana neogòtica i el cimbori tornin a lluir, el capítol catedralici ha organitzat la campanya «Patrocina una pedra».

Aquesta iniciativa pretén que cada persona se senti part implicada en la restauració, de manera que una aportació de 10 euros equivalgui a una pedra (vegeu requadre). La participació dels fidels és clau ja que la finalització de les obres depèn en bona mesura de la resposta ciutadana a la campanya.

Quan la façana i el cimbori s'hagin restaurat encara hi haurà, però, altres obres per fer, si bé de no tanta envergadura. Caldrà, per exemple, fer actuacions en un dels campanars i renovar tota la instal·lació elèctrica. Més a llarg termini també hi ha el projecte d'ampliar el museu de la catedral, que avui —situat discretament en una aula del claustre— és massa reduït per al que és el fons artístic de la seu. Actualment s'hi exposen algunes obres destacades, com la pietat hispanoflamenca del pintor castellà Bartolomé Bermejo, però en una possible ampliació hi tindrien cabuda peces del tresor de catedral, com ara la notable custòdia de la catedral, del segle XIV, i la cadira del rei Martí.

Totes aquestes intervencions i projectes són necessaris perquè la catedral barcelonina continuï sent el que és avui: un temple de pedres vives que acull tant el fidel assidu com el visitant de pas. (E.B.)

L'ENTREVISTA

Mn. Joan Guiteras és el degà de la catedral de Barcelona

—Com s'explica que la façana, la part més nova, sigui la que necessita una restauració més urgent?

—La façana i el cimbori són la part neogòtica de la catedral i, efectivament, la més nova, ja que es va fer a les darreries del segle XIX i començament del XX; sufragades per l'industrial Manel Girona. Però el problema d'aquesta part no és la pedra, que és de qualitat, procedent de la muntanya de Montjuïc, sinó les subjeccions de ferro que fixen la façana nova a l'antiga i que amb el pas del temps s'han rovellat. Amb l'oxidació el ferro s'ha inflat i empeny la pedra fins que la fa caure. El primer avís el vam tenir deu anys fa, quan va caure una primera pedra de la façana i amb una inspecció ràpida ens vam adonar que la façana necessitava una restauració urgent.

—El conveni sobre patrimoni ara signat entre Generalitat i bisbats inclou les obres de la catedral.

—Sí, encara que aquest conveni és un marc de col·laboració general. Ara el que s'ha de signar al començament de setembre és un acord més específic amb la Generalitat, l'Ajuntament i possiblement la Diputació. Aquest acord comporta uns 5 milions d'euros pagats a parts proporcionals entre el capítol catedralici i cadascuna de les altres administracions. Si tot va bé segons aquest pla les obres de la façana haurien d'estar acabades l'any 2008.

La catedral, doncs, hi ha d'aportar la seva part, que és d'uns dos milions d'euros aproximadament. Per això hem fet aquesta campanya pública de «Patrocina una pedra», en la qual hem establert que una pedra equival a 10 euros, tot i que òbviament acceptem amb molt de grat donacions inferiors. De moment té una bona resposta, però s'ha de cuidar constantment per no perdre la projecció pública aconseguida. Per això ara els monitors de la catedral informen els visitants i fidels sobre la campanya, i això s'ha notat en un increment de les donacions.

—De quines altres maneres s'espera recaptar fons?

—Ja fa temps que es fa una col·lecta entre els fidels cada segon diumenge de mes. I una altra cosa que hem fet els darrers anys és establir un horari només per a visites turístiques. Anys enrere tancàvem al migdia per tasques de neteja, però trobant-nos en necessitat i sabent el que suposa el manteniment d'un monument d'aquestes característiques, amb 700 anys d'antiguitat, vam decidir que de la 1 del migdia fins a les 5 de la tarda obriríem per a les visites turístiques, amb una quantitat de 4 euros per persona. No es tracta pas d'una situació estranya ja que ho trobem cada cop més a molts monuments d'Espanya i d'Europa, i en general els visitants entenen que es tracta d'un ajut imprescindible per preservar l'edifici. Nosaltres, els canonges, administrem aquest patrimoni

Fa vint anys que Mn. Joan Guiteras i Vilanova és canonge de la seu barcelonina i coneix perfectament les necessitats d'un edifici tan carregat d'art i història. Per això el degà de la catedral insisteix en la importància de la campanya «Patrocina una pedra», destinada a recollir fons per a la restauració de la façana.

Mn. Guiteras també destaca que la catedral és un patrimoni de tothom, de tots els barcelonins i de tota la gent que hi entra, siguin fidels o turistes. No hi ha xifres exactes, però es calcula que al cap de l'any hi passen més de 2 milions de persones, xifra que la situa entre els monuments més visitats de Catalunya juntament amb la Sagrada Família i el monestir de Montserrat.

«La catedral de Barcelona és patrimoni de tothom»

i fem el millor que podem en aquesta tasca, però en darrer terme la catedral és un monument de tothom, i per això és tan important preservar aquest patrimoni comú.

Aquí també és molt important deixar clar que cada any la catedral destina una part important de donacions als pobres. El monument, doncs, té moltes funcions i una de les més importants és assistir els necessitats, que és una altra manera de retre culte a Déu.

—Fins ara ja s'han fet algunes actuacions...

—Sí, arran dels primers desprendiments vam tancar la façana per evitar-ne més, vam parlar amb l'Ajuntament i s'han fet obres importants: amb l'ajut de la Generalitat vam restaurar la part que dona al carrer dels Comtes i amb l'ajut

de l'Institut Municipal de Paisatge Urbà hem pogut restaurar els dos pinacles laterals de la façana, que van ser desmuntats i tornats a muntar pedra a pedra. El procés va ser laboriós i es van haver de portar algunes pedres expressament d'Irlanda i les anelles interiors de ferro van ser substituïdes per unes altres de titani, per assegurar-nos que aguantessin el pas del temps. Ara falta tota la façana i el cimbori principal.

—Quan s'acabin aquestes obres, es preveuen altres actuacions?

—S'ha de ser conscient que la catedral, per les dimensions de l'edifici, està condemnada a estar sempre en obres. A part, doncs, de les actuacions a la façana, també s'estan fent alhora altres treballs, necessaris però no tan urgents. En aquests moments, per exemple, estem acabant de restaurar un dels grans retaules gòtics de la catedral, i d'aquí pocs dies començarem amb l'últim. Un altre problema que tenim és la instal·lació elèc-

trica, que s'ha de canviar tota. L'agost de l'any passat, arran d'una tempesta, vam tenir un bon ensurt amb un principi d'incendi a la capella del Crist de Lepant. Sortosament un matrimoni molt devot del Sant Crist va pagar tota la renovació elèctrica de la capella.

En general la catedral i tots els objectes que conté queda molt afectada pel clima de Barcelona—força humit—, el fum dels ciris i sobretot pel diòxid de carboni que despremем les persones en respirar. Però és evident que no podem restringir l'entrada de la gent, perquè llavors la catedral no tindria sentit.

—Per tots els objectes que conté podríem dir que és un autèntic museu...

—Pel valor artístic del monument la catedral és, certament, un veritable mu-

«La catedral és un gran centre de culte per on passa molta gent i molt variada»

seu, però crec que és més que això. La catedral és sobretot un gran centre de culte, alhora que un santuari per on passa molta gent al cap del dia, cadascú amb les seves raons. És un edifici amb moltíssima vida, sempre hi ha gent i molt variada, des de les gitanes de la porta fins a autoritats.

És una casa a la qual he arribat a tenir una gran devoció, i he agafat una estimació especial per certs elements, com per exemple el sepulcre de la patrona de Barcelona, santa Eulàlia, que és una joia, i també el baptisteri, fet d'una sola peça de marbre de Carrara. I encara la custòdia, que tenim guardada i que només surt el dia de Corpus, i que està exposada damunt la cadira del rei Martí l'Humà.

També s'hauria de destacar la funció cultural de la catedral, representada principalment per l'arxiu, que és importantíssim. Només cal dir que de butlles antigues en tenim més que el Vaticà i que també conservem moltíssima documentació del papa Benet XIII, el Papa Llunà. D'altra banda tampoc no ens podem oblidar la música, perquè cada tercer dimecres de mes s'ofereix un concert d'orgue gratuït organitzat per Euroconcert.

I finalment no podem perdre de vista tota la gent que fa possible el funcionament diari de la catedral. I no parlo només de la vintena de canonges que hi estem adscrits sinó també dels monitors voluntaris i sobretot de la congregació femenina que s'ocupa de diverses tasques de la seu. Hem d'agrair moltíssim la feina, que sovint passa inadvertida, de les Religioses Auxiliars Parroquials de Crist Sacerdot. La seva tasca és essencial perquè la catedral sigui un temple viu que aculli amb els braços oberts fidels i visitants.

Reportatge:
Eduard Brufau

Vaticà

església en el món

Cristians i musulmans,
disposats a reconstruir el Líban

■ El cardenal Etchegaray, enviat papal a la zona

BEIRUT. — L'enviat de Benet XVI al Líban, el cardenal Roger Etchegaray, ha sol·licitat el desplegament de totes les forces de pau amb ocasió del cessament de foc en la regió, i assegura que tant cristians com musulmans estan «disposats a posar en execució tot el que calgui per reconstruir junts el seu país ferit».

L'home de pau del Papa i president Lemèrit del Consell Pontifici Justícia i Pau va dir en una roda de premsa a la nunciatura del Líban que «ningú no pot ser deixat de banda» en aquesta situació, i va agrair tot el que s'està fent a nivell nacional i internacional. Per al cardenal francès, es tracta d'un camí «espiritual» en el qual «cap esforç valdrà si no s'acompanya de la pau dels esperits i dels cors». Per a Etchegaray, és clar que cal «permetre el desplegament de totes les forces de pau», i va explicar que la pau de debò prové de sentir-se germans i estimats per Déu. El cardenal, que té molta autoritat

El poble libanès mira de recuperar la normalitat.

Foto: Caritas Liban

moral perquè ja en època de Joan Pau II era enviat especial a zones de conflicte, va mostrar la seva solidaritat amb els desplaçats del sud del Líban, «que busquen, plens de llàgrimes, trobar casa seva i la seva terra».

A més, va demanar en nom del Papa que les institucions governamentals i no

governamentals «no frenin, sinó que intensifiquin una ajuda que durant llarg temps serà necessària». Pel que fa al seguiment del Pontífex en aquesta guerra, va dir que «el Papa roman molt atent als patiments i a les necessitats tant espirituals com materials de tots els libanesos». «Ara que les armes callen, el Líban podrà

fer sentir millor que el seu cor batega sempre per la unitat de la pàtria i per a la pau entre els pobles», va concloure.

El cardenal va presidir una Eucaristia al santuari de Nostra Senyora del Líban a Harissa. Concelebraven el patriarca d'Antioquia dels maronites, el cardenal Pierre Nasrallah Sfeir, i els altres patriarques i bisbes del Líban. Durant l'homilia va fer saber al poble libanès catòlic que el Papa seguia el seu patiment i volia confirmar-los en la seva fe «tan provada».

Entre les visites del cardenal Etchegaray al Líban destaca la reunió amb els bisbes i superiors generals maronites a Bkerke i les reunions d'alt nivell polític amb el president del país, Emile Lahud, i el primer ministre, el president del Parlament i els líders musulmans, com el gran Muftí del Líban, el Sheik Muhammad Rachid Kobbani. També ha visitat els camps de refugiats i els ha dut les paraules de confort del Papa.

Per la seva banda i des d'Israel, el patriarca de Jerusalem, Michel Sabbah, convida els israelians a «retirar-se dels territoris palestins», i recorda que la guerra «du més inseguretat per a tots». En una missa per la pau celebrada a la basílica de l'Anunciació a Natzaret, el patriarca va recordar que «en aquests dies difícils hem sentit la veu sincera, clara i obstinada del Papa que demana, sense equívocs, abandonar la via de la guerra per reprendre la via de la pau».

Miriam Díez i Bosch

El Papa recorda el germà Roger

CASTELGANDOLFO. — L'audiència setmanal del 16 d'agost és una de les més breus que ha celebrat el Papa. En aquesta ocasió, sense desplaçar-se a Roma com feia altres dimecres, el Papa va ser molt breu i va centrar les seves paraules en celebrar Maria com a «reina de la pau» i en recordar el germà Roger, fundador de

a Mare i que Jesús en la creu va donar per Mare a tota la humanitat. «Maria brilla a la terra com a signe d'esperança segura i consol per al poble de Déu que està en camí», va llegir. Benet XVI va insistir en la mort de la Mare de Déu en un moment en què «es viu com si no s'hagués de morir mai o com si tot hagués d'acabar amb la mort; alguns es comporten considerant que l'home és l'únic artífex del propi destí, com si Déu no existís, arribant alguna vegada fins i tot a negar que hi hagi un espai per a Ell en el nostre món». En canvi, «només l'obertura al misteri de Déu,

El Papa va parlar de Maria com a «reina de la pau».

la Comunitat de Taizé, que va morir el 16 d'agost del 2005 després de rebre una agressió d'una dona amb problemes psíquics. El Papa va insistir que només Déu pot «satisfer de debò la set de felicitat».

Pel que fa a la festa de l'Assumpció de Maria, el Papa va explicar que «aquesta festa celebra la glorificació corporal d'aquella criatura que Déu va escollir com

que és Amor, pot satisfer la set de debò i de felicitat del nostre cor; només la perspectiva de l'eternitat pot donar valor autèntic als esdeveniments històrics i, sobretot, al misteri de la fragilitat humana, del sofriment i de la mort». «Contemplant Maria en la glòria celestial, comprenem que també per a nosaltres la terra no és la pàtria definitiva.» (M.D.B.)

ESPANYA

Mons. Blázquez vol que els
terroristes demanin perdó

MADRID. — El president de la Conferència Episcopal Espanyola i bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, va afirmar que l'esperança que té la societat basca en una pau duradora «serà certament enfortida si els terroristes reconeixen el mal que han causat a les persones, a les famílies i al poble». Durant la celebració de la festa de la Mare de Déu de l'Assumpció, el prelat va indicar que l'alto el foc «va significar el començament d'una nova esperança, sense eliminar del tot els sentiments de precaució i prudència». Per això va demanar a Déu que concedeixi als membres d'ETA «el valor per demanar perdó als qui han estat víctimes de les seves accions».

D'altra banda, el bisbe de Sant Sebastià, Mons. Juan M. Uriarte, va dir

que «els principals responsables de la pau» han de donar «signes de distensió, apropament mutu i diàleg autèntic» perquè la societat mantingui «una esperança activa i pacient que, davant d'episodis desconcertants, no es desmoroni fàcilment passant de la il·lusió a la decepció». El bisbe Uriarte va demanar a totes les parts fer «signes positius de grandesa d'ànima», i avantposar «el bé de la pau als interessos partidaris, d'atenció a tots els patiments, de flexibilitat en les seves posicions i de reviu el passat, però sense restar-hi atrapats». Mons. Uriarte va assegurar que l'Església no se situa al marge d'aquest procés, perquè li «correspon preparar-se sobretot per contribuir a una tasca profundament espiritual, que és l'ànima d'una pacificació veritable i duradora». (ACI)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim una plaça disponible

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
www.residenciapmiralles.org e-mail:residenciapmiralles@telefonica.net

Vaticà

«Persona humana: cor de la pau»

■ Presentat el tema de la Jornada Mundial de la Pau 2007

CIUTAT DEL VATICÀ.— El missatge que Benet XVI escriurà per a la XL Jornada Mundial de la Pau, que se celebrarà l'1 de gener del 2007, estarà dedicat al tema *Persona humana: cor de la pau*. Un comunicat de la sala de premsa vaticana difon el nucli escollit pel Bisbe de Roma per a la seva pròxima reflexió.

El tema «expressa la convicció que el respecte de la dignitat de la persona humana és una condició essencial per a la pau de la família humana», apunta el comunicat. «Només amb la consciència de la dignitat transcendent de cada home i dona la família humana es troba en el camí que porta a la pau i a la comunió amb Déu.»

La nota vaticana s'atura en les amenaces que afecten actualment la dignitat humana. «Avui, probablement amb força persuasiva i mitjans més eficaços que en el passat, la dignitat humana està amenaçada per ideologies aberrants, agredida per un ús distorsionat de la ciència i de la tècnica, posada en entredit per difosos estils de vida incongruents», observa. Al·ludeix explícitament a «ideologies marcades de nihilisme» o al «fanatisme» que «pretén negar o imposar presumptes veritats sobre la realitat, sobre l'home o sobre Déu». I no omet que «la ciència i la tècnica freqüentment, més que servir el bé comú de la humanitat, són instruments d'una visió egoista del progrés i del ben-estar».

«La propaganda i l'acceptació creixent d'estils de vida desordenats i contraris a la dignitat humana van afeblint els cors i les ments de les persones fins a apagar el desig d'una convivència ordenada i pacífica», adverteix. «Tot plegat —publica la nota— representa una amenaça per a la humanitat, ja que la pau es troba en perill quan no es respecta la dignitat humana i quan la convivència social no cerca el bé comú.» A aquests «reptes del temps present» l'Església «respon amb una antropologia cristiana fonamentada en tres pilars». Aquests són «la dignitat, la sociabilitat i l'acció de l'home en el món, que ha d'anar orientada segons l'ordre imprès per Déu en l'univers i en la perspectiva d'un humanisme

Actualment hi ha mitjans molt eficaços que agredeixen la dignitat humana.

integral i solidari que tendeixi al desenvolupament de tot l'home i de tots els homes».

«Tota ofensa a la persona és una amenaça a la pau; tota amenaça a la pau és una ofensa a la veritat de la persona i de Déu: «La persona humana és el cor de la pau!», conclou el comunicat. (Zenit)

ITÀLIA

El general dels Dominics demana pregàries per al Pròxim Orient

ROMA.— El mestre de l'Orde dels Predicadors, fra Carlos Azpiroz, ha escrit una carta adreçada als membres de la família Dominicana en què assenyalava que vivim «un temps crític i incert que ens crida a aprofundir la nostra fe en el Déu de la pau i en l'esperança que la pau torni al Pròxim Orient i en altres àrees del món sumides avui en el patiment». La família Dominicana, assenyalava el mestre de l'orde, «se sent cada cop més empenya a alçar la veu a favor de la pau i a ser «constructora de la pau». Per això demana a tots els dominics i dominiques del món que s'uneixin en pregària per la pau el 21 de setembre, dia internacional de la pau establert per l'ONU.

«Com a signe de solidaritat i amb l'esperança que la pau arribi al nostre món, demano a tots els membres de la família Dominicana que ens unim en un gest senzill per la pau. Crec que Jesucrist ens crida a ser constructors de pau. Preguar junts ja és un signe clar que la pau és possible», indica fra Azpiroz, que proposa celebrar una hora santa en la forma que es

La desesperança afecta les víctimes dels conflictes.

consideri més adient. A més, anima a dur a terme un gest concret per la pau: organitzar processons, aturar-se en una cantonada, encendre espelmes, repic de campanes, preparar pregàries per la pau, etc.

«Convidem també els nostres amics i veïns que s'uneixin a nosaltres solidàriament i en l'esperança que la pau arribarà al món malgrat la violència i l'odi presents.» (C.C.)

COLÒMBIA

La Setmana per la Pau cerca la reconciliació al país

BOGOTÀ.— «Per la pau: justícia social i reconciliació.» Aquest és el lema de la Setmana per la Pau 2006, que tindrà lloc entre el 3 i el 10 de setembre a Colòmbia. La jornada es du a terme sota la coordinació del Secretariat Nacional de Pastoral Social i Càritas colombiana, i cerca fer visibles els esforços de milers de persones que treballen per la pau i per la construcció d'iniciatives per dignificar la vida. (N.E.)

XINA

Arrestats un bisbe, un prevere i 90 laics

XIWANZI.— El bisbe auxiliar de Xiwanzi, a la província de Hebei, Mons. Yao Liang, de 82 anys d'edat, un prevere i 90 laics, tots fidels al Vaticà, van ser arrestats per autoritats xineses recentment. Segons informa la Fundació Cardenal Kung, el prelat està detingut a Zhangjiakou. Mons. Yao Liang ja havia estat arrestat el març d'enguany. El prevere arrestat és el P. Li Huiheng, de 33 anys, de la diòcesi de Xiwanzi, detingut l'1 d'agost però del qual es desconeix la localització. Els 90 laics arrestats, que van protestar per l'arrest del bisbe i del prevere, van ser detinguts la nit del 2 d'agost després que uns 500 policies van atacar la comunitat catòlica de Zhangjiakou, a la localitat de Zhangbei. Durant l'arrest dos homes van ser ferits greument i traslladats a un hospital, una dona embarassada va perdre el fill i, tot i que la policia ja ha alliberat 70 dels arrestats, els altres 20 encara són a la presó. (ACI)

JAPÓ

Aniversari de la tragèdia d'Hiroshima i Nagasaki

HIROSHIMA.— Les ciutats d'Hiroshima i Nagasaki van recordar el 6 d'agost el 61è aniversari dels bombardejos atòmics que van patir totes dues ciutats durant la Segona Guerra Mundial. Amb aquest aniversari, l'Església va donar inici al «Període de Pau», iniciativa sorgida després de la crida que va fer Joan Pau II en la seva visita al país asiàtic el 1981. A Hiroshima es va fer en aquesta ocasió una caminada per la pau, durant la qual es van visitar diversos indrets emblemàtics de les explosions i es van escoltar els testimonis dels supervivents. L'anys passat, amb motiu dels 60 anys de les explosions, es va inaugurar a Nagasaki una capella a la catedral d'Urakami en què els fidels poden venerar una imatge de la Mare de Déu bombardejada, considerada un símbol de pau. (N.E.)

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Guatemala

Missioners espanyols evangelitzant en comunitats indígenes

GUATEMALA.— El 25 d'agost vinent, festa de Sant Lluís, es recorda quan, fa onze anys, un grup d'homes i de dones armats assaltaven la casa parroquial buscant el missioner que al matí havia celebrat la missa principal en honor del sant patró.

Sembla que els encarregats de la festa i els seus acompanyants van portar la imatge de sant Lluís tota banyada en *guaro* (aiguardent) durant la missa. El pare celebrant es va enutjar i no els va deixar entrar. Aquell grup es va endur la imatge i els ànims es van alterar fins al punt d'assaltar la casa parroquial, on encara perduren senyals de la destrucció. D'aleshores ençà van quedar paleses l'hostilitat i la divisió. Un grup, en la seva majoria indígenes maia de l'ètnia mopan, custodien la imatge del sant i al seu voltant han construït un temple que gestionen ells mateixos, i han conservat i desenvolupat diversos costums i tradicions molt arrelats al poble maia-mopan. L'església parroquial es va quedar sense la imatge del seu patró.

Tot just arribar a San Luis nosaltres vam voler conèixer el temple on tenen guardada la imatge patronal i que es troba al capdamunt d'un turó anomenat Sakluñum. El temple té més l'aspecte d'un temple maia

que d'un de catòlic.

Avui quan se celebra la festa la imatge és portada a la parròquia, on roman fins que se celebra l'eucaristia principal. Després torna al seu antic temple. Aquesta trobada permet deixar el passat i viure en plenitud el present.

La festa parroquial: se cerca una convivència harmoniosa entre totes les comunitats culturals i ètniques. Els actes religiosos ajuden perquè els membres dels diversos grups es trobin. Es col·labora bé amb les autoritats civils. Les tradicions ancestrals que identifiquen els maia-mopan es fan garantint-ne la supervivència i amb aquesta la del poble.

L'ètnia maia-mopan té una història de molt patiment. Són els pobladors més antics d'aquestes terres de què tenim notícia, però actualment s'han quedat en minoria. La part més nombrosa viu al veï Belice. Expliquen que molts s'hi van refugiar per defugir els treballs forçats de la construcció de la carre-

tera a què eren sotmesos. La majoria a San Luis són castellans (ladins o indígenes que han perdut o que no parlen la llengua materna), i al municipi la majoria són q'eqchi, una altra ètnia del grup maia. Els mopan estan perdent la seva llengua; d'aquí els grans esforços que fa l'Acadèmia de Llengües Maies per formentar-ne l'aprenentatge i l'ús. Els costums que els identifiquen giren al voltant d'aquesta festa.

L'arbre que guiarà la cerimònia ha de concedir un permís per tallar-lo, per transportar-lo, per alçar-lo i per pujar-lo. S'acompanya veïllant-lo, cremant força encens i amb la música i la dansa; al seu voltant i en cada punt cardinal faran la dansa del ramat (són homes amb màscares i vestits al·legòrics i de gran colorit que ballen al so de la marimba interpretant amb els seus moviments i gestos històries del poble i de la vida). Les dones en aquest dia porten el vestit típic maia-mopan que moltes d'elles habitualment ja no es posen. Això de les llengües indígenes segurament és la tasca més difícil. Però almenys ja es pot celebrar la missa en q'eqchi, fet que alegra molt les comunitats en les visites. Es comença a conèixer en les diverses gires on es visiten cada dia dues comunitats, una al matí i una altra a la tarda.

La visita consisteix bàsicament a arribar al poble, celebrar la missa amb la comunitat, reunir-se amb tots els qui tenien un servei: catequistes, ancians, ministres, cantors, músics, promotors, tot per senzill que sembli té els seus atractius i reptes. Els viatges són tot sovint llargs, comencen en cotxe i, si hi ha carretera fins al poble, doncs hi arriben tranquil·ls, i si no n'hi ha, aleshores toca pujar a cavall i posar-se les botes de goma per caminar entre el fang. De vegades les botes t'aïllen, però d'altres no n'hi ha prou: així, de vegades toca caminar una bona estona amb aigua fins a la cintura. La trobada amb la comunitat és el més bonic. Quan arriba el missioner és festa. Ja han començat els preparatius: els majordoms ja es troben amb antelació a la capella i també les majordomes. Elles aniran rebent un polilastre de cada família o alguna cosa equivalent i començaran els preparatius per tenir enllestit el dinar per a tots en acabar la missa. Serviran el capellà, els ancians, els ministres en la comunitat, tots els homes i després, les dones i els infants. En alguns pobles una mica del dinar el duran amb espelmes i encens per oferir-lo en la missa en el moment de l'ofertori. El capellà, en molts pobles, no podrà entrar a la capella fins que hagi estat rebut a la porta per un avi que vagi cremant copal. Després entraran plegats fins arribar davant del presbiteri, agenollar-se, fer una pregària més o menys llarga i aleshores

l'ancià encensarà les imatges, l'altar, el sagrari. La celebració de la missa es fa en q'eqchi. Impressiona el gust pel cant que tenen, canten totes les respostes a la missa i necessàriament cal cantar totes les estrofes del cant anunciat. Sovint se celebren baptismes, i alguns matrimonis. Per conèixer la gent es fan trobades que poden acabar en pocs minuts si es tracta només de saber-ne

La gent senzilla i humil ofereix una càlida acollida.

els noms i el servei que presten, o bé pot durar hores si hi ha cap problema.

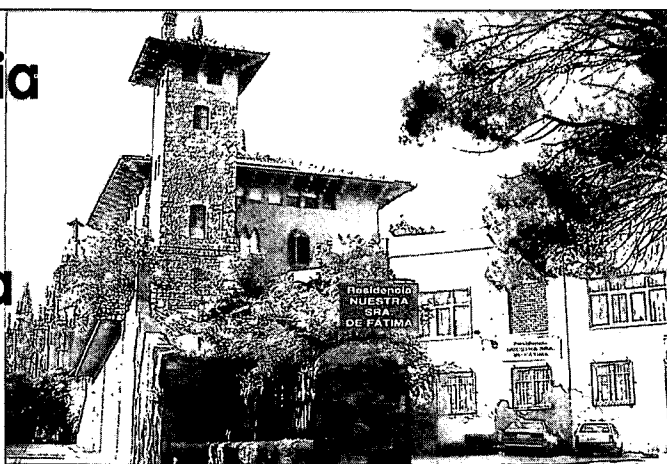
Els problemes més comuns que es troben els missioners són dos: l'assetjament de les sectes protestants, o les relacions en la comunitat entre carismàtics i no carismàtics. Sorpren en aquestes reunions veure la poca profunditat de les motivacions cristianes a l'hora de prendre decisions. De vegades el missioner participa en una cosa que no coneix, però que és el cor de la tradició q'eqchi i que ells anomenen mayejak (ofrena/sacrifici). Demanen fer-ho o dins de la missa o també fora. El que es fa sempre dintre i és molt característic és la pregària en comú. A l'hora de l'oració dels fidels un ancià convidarà tothom, espelma en mà, a agenollar-se i donar inici a la pregària a la qual tota la resta s'uneixen en veu alta.

La realitat avui

A poc a poc es van coneixent situacions i persones amb necessitats ben precises a les quals es vol respondre des de la vocació missionera. Certament no es poden solucionar tots els problemes. Aquest és un altre problema al qual els missioners s'enfronten: la gent que arriba demanant ajuda per tota mena de necessitats. Pel que fa a la salut, la comunitat té una clínica parroquial que atén moltes necessitats bàsiques de la gent. La preocupació més gran és cercar personal ben capacitada que els atengui i doni el millor servei possible, també pel que fa a l'educació les necessitats són moltes. Abans o després cal pensar com donar suport amb beques a joves que volen estudiar però que no tenen diners per fer-ho. També són molts els pobles que voldrien millorar les seves capelles. I hi ha altres situacions en què se sent el crit del qui pateix i que per al missioner són possibilitat d'evangelitzar. Els missioners estan contents amb l'acollida que aquesta gent senzilla i humil els ofereix, cadascuna és font d'evangelització.

Marisol Silva

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasfatima.org

OPINIÓ

Aquella Amistat entre raó i Misteri

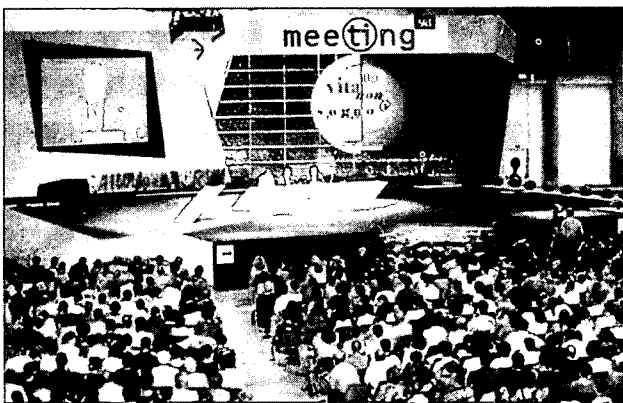
El títol del Meeting de Rimini 2006 toca el cor de la modernitat: l'enemistat entre raó i Misteri. El racionalisme, de fet, rau en aquesta negació de la relació raó-Misteri, i parteix d'una raó que no es concep com a obertura a la totalitat del que és real. Per contra, dir que la raó és exigència d'infinnit significa que ella està a la recerca d'una resposta adequada; vol dir afirmar la raó com a exigència de roman- dre davant la realitat per la qual la realitat és.

La cultura moderna acaba en el nihilisme de Sartre, que diu: «L'home és aleshores una passió inútil», és exigència d'alguna cosa que no existeix. Al contrari, Dant afirma que la raó «*al vero giugner pu- llo*», pot aconseguir el que és veritable precisament com a raó (Paradís, IV). La raó és aquesta obertura inexorable davant de la realitat. I quan un home es fa cristià, no anul·la la seva raó: perquè en té una concepció adient, pot desafiar els racionalistes que no respecten la seva naturalesa.

Fruit de la mentalitat racionalista és el fet que avui podem trobar qui, fent servir la raó, arriba a admetre el Misteri, però són ben pocs aquells per als quals el cim de la raó és el pressentiment que el Misteri es deixi trobar per la humanitat, per als quals la raó arriba al moment culminant quan registra alguna cosa que esdevé. En aquest

sentit, l'experiència cristiana com la descriu el Papa és el màxim de valorització de la raó *tout court*. El drama veritable de l'home no és creure o no creure en Déu, sinó si aquest Déu es pot manifestar o no. En aquest sentit don Giussani deia que el gran dogma de la cultura moderna és no admetre la possibilitat de la revelació.

En segon lloc, el títol del Meeting obre el tema dramàtic de la pretensió de la política i de l'Estat modern de proporcionar la felicitat als homes, gairebé prescindint de la seva llibertat. Mentre que el poder ben entès ha d'ajudar l'home a recórrer el seu camí, personal i dins de l'estructura social, sense substituir-lo. Així arribem a un dels grans temes d'aquests anys: el valor de la civilització occidental i d'una democràcia que protegeixi el «jo» de cadascú. Perquè lluny d'un plantejament que respecti la raó en la seva relació amb l'infinnit s'acaba, com ja s'ha assenyalat, en el nihilisme. Si, pel contrari, la raó és exigència d'infinnit, i d'alguna manera és objectiva en el seu desenvolupament, un home no religiós

El Meeting de l'any passat va ser tot un èxit.

també pot afirmar el dret a la vida, el dret a l'existència i altres semblants. Per això el tema del Meeting també introdueix la qüestió de la laïcitat, de què significa un Estat laic que protegeixi tothom.

No podem afirmar fins al fons la realitat sense un significat. El nihilisme és l'enemic veritable de l'experiència humana, perquè una raó reduïda a mida és incapaç de reconèixer un sentit de la realitat, d'arribar fins al significat de les coses. Aquí s'obre el gran problema de l'educació, així com el planteja. *El riesgo educativo* (Ed. Encuentro): si l'educació és introducció a la totalitat del que és real, sense ella no hi ha afirmació de la realitat. Pensem en els joves. Es tornen escèptics

perquè una societat com la nostra no està en condicions de proposar una veritat: tota una generació d'adults ja no té res a proposar, es deia a *Appello Educazione*, que ha recollit milers d'adhesions a tota Itàlia [document de reflexió de l'últim curs 2005-2006, de contingut semblant a *Tiempo de Educar* a Espanya, N.d.T]. Manca l'afecte (af-ectus = ser tocat per), manca l'energia, perquè el jo no troba mai cap certesa. Si manca l'afecte, es bloqueja el procés de la raó, se li impedeix desenvolupar la seva naturalesa original: descobrir el significat de la realitat.

Defensar la raó: en això rau el desafiament contingut en el títol del Meeting. En una època en què la raó s'ha afeblit perquè es pensa que no pot abastar la veritat, nosaltres defensem, elogiem la raó, és a dir, la seva capacitat de captar la realitat sense aturar-se en les impressions del moment. La modernitat ha arribat a dir que la raó ha de ser dèbil, perquè ha identificat, i l'ha transformat en un ídol, la veritat com un producte seu. Sense la totalitat, de fet, ja no existeix la raó. Nosaltres defensem la raó i li tornem la seva veritable naturalesa, en la línia de l'amistat amb el Misteri, de la connaturalitat entre raó i totalitat, entre raó i Misteri.

Alberto Savorana

Servei de TELEASSISTÈNCIA dins i fora del domicili

Assistència permanent mitjançant connexió instantània amb la nostra central d'alarmes

TELEASSISTÈNCIA AL DOMICILI

- Emergències per malaltia
- Accidents domèstics
- Intrusisme o intent de robatori

TELEASSISTÈNCIA FORA DEL DOMICILI

- Localització en cas d'extraviament o pèrdua
- Accidents a la via pública
- Situació de perill a la via pública

Us oferim el paquet de prestacions més ampli i complet del mercat.

Sempre al vostre costat
SANIGRUP TELEASISTENCIA, SL
 Truqueu-nos o visiteu-nos sense compromís
Tel. 902 10 28 28
www.sanigrupteleasistencia.com
 Av. Diagonal, 462 — 08006 - Barcelona

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

L'Església és misteri i institució

Sovint es tendeix a considerar l'Església com una societat semblant a les altres que existeixen en el món. D'aquesta manera es fa de l'Església una lectura inadequada, perquè no es consideren ni es valoren dimensions peculiars del poble de Déu. L'Església és una comunitat essencialment distinta de la societat civil.

El Concili Vaticà II va dedicar un document preciós a l'Església. Aquest document va presentar-nos la relació existent entre el misteri i la institució de l'Església. La lògica del Concili no va partir de la realitat sociològica. Aquest camí hauria estat molt equivocac, perquè no s'hauria atès el fet que l'Església té Jesucrist com a fundador i que la seva font última és la Trinitat santa. Així apareix també en el document conciliar sobre l'activitat missionera, quan diu que l'Església «té el seu origen en la missió del Fill i de l'Esperit Sant segons el disseny de Déu Pare».

No hi ha oposició ni separació entre la comunitat de fe,

d'esperança i de caritat i l'estructura visible de l'Església; entre la societat dotada d'organismes jeràrquics i el Cos místic de Crist; entre el grup visible i la comunitat espiritual. L'Església terrenal i l'Església enriquida de béns celestials no han de ser considerades com a dues coses, sinó que formen una única realitat complexa, constituïda per un element humà i per un element diví.

Avui parlem sovint de l'Església com a misteri de comunió. L'Església és, certament, una comunió en la seva realitat invisible, per la fe, l'esperança i la caritat arrelades en el cor dels seus membres. Però ho és també en la seva realitat visible, manifestada en la professió externa d'una mateixa fe, en la vida sacramental i en el seguiment del guiatge dels pastors.

La comunió eclesial té la seva arrel i el seu centre en l'eucaristia. Aquest és el banquet de la comunió i de la comunitat. El baptisme incorpora a un cos edificat i vivificat pel Senyor ressuscitat mitjançant l'eucaristia.

Aquest sacrament és font i força creadora de comunió entre tots els membres de l'Església, precisament perquè uneix cadascun d'ells amb el Crist. Com ens diu el Concili Vaticà II, «en la fracció del pa eucarístic participem realment del Cos del Senyor i ens elevem així a una compenetració amb Ell i entre nosaltres mateixos». Recordem molt bé aquestes paraules de l'apòstol Pau als Corintis: «Ja que el pa és un de sol, nosaltres, tot i que som molts, formem un sol cos, i tots, efectivament, participem d'aquest únic pa eucarístic.»

La comunió de l'Església és irradiant. El poble de Déu fou instituït «com a instrument de salvació universal». Per això Joan Pau II, a l'inici del nou mil·lenni, afirma que «fer de l'Església la casa i l'escola de comunió és el gran repte que tenim davant nostre si volem ser fidels al disseny de Déu i respondre també a les profundes esperances del món». La comunió eclesial és per a la missió, perquè l'Església existeix per evangelitzar.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'origen del mal

És una realitat evident que en el món hi ha mal: no només mal físic, sinó sobretot mal moral. Hi ha persones que, en la seva actuació voluntària i lliure, perjudiquen injustament els altres. A més a més, constatem dins nostre que, juntament amb l'anhel profund de fer el bé, a voltes experimentem una forta resistència a fer-lo, i ens deixem portar per l'egoisme, per la mandra, per la prepotència o per altres males inclinacions. Tots, en alguns moments, podem sentir-nos identificats amb les paraules de sant Pau: «No faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria» (Rm 7,19).

Els pensadors de tots els temps han intentat donar raó de la presència del mal en la història, però l'única explicació convincent és la que ens proporciona la Revelació divina.

En articles passats hem comentat diversos passatges del Gènesi, el primer llibre de la Bíblia, que dona resposta a les grans preguntes sobre la naturalesa de

l'home. La Sagrada Escripura mostra que l'home i la dona van ser creats amb santedat i justícia, i que gaudien de l'amistat íntima de Déu. En el projecte de Déu l'home i la dona no havien de sofrir ni de morir.

El text sagrat explica que el primer home i la primera dona, temptats pel diable, van deixar apagar en el seu cor la confiança envers el seu Creador i van voler viure al marge d'ell. Van desobeir-lo per la supèrbia de voler fer-se «com Déu» (Gn 3,5).

Rebutjant voluntàriament la subjecció natural a Déu, van perdre immediatament, per a ells i per a tots els seus descendents, la gràcia original de la santedat i de la justícia. Des d'aleshores, tots els homes naixem en estat de privació de l'amistat amb Déu. És el que s'anomena «pecat original», un misteri que no podem comprendre plenament.

Com a conseqüència del pecat original la naturalesa humana ha quedat ferida en les seves forces naturals, sotmesa a la ignorància, al sofriment, al poder de la mort,

i inclinada al pecat. Però Déu no va abandonar la seva criatura al poder d'una mort definitiva, sinó que va prometre i va dur a terme la redempció del gènere humà. Per guarir la humanitat de les conseqüències d'aquell pecat i de tots els que posteriorment han inundat el món, el Fill de Déu es va fer home, va morir a la creu i va ressuscitar.

El sacrament del baptisme, que és unió amb la mort i resurrecció de Jesucrist, vessa en nosaltres els fruits de la redempció, i ens fa novament capaços de l'amistat amb Déu, de manera que amb raó podem anomenar Pare a Déu i mantenir l'esperança de la vida eterna.

Aquestes realitats estan carregades de conseqüències pràctiques per a la nostra vida perquè ens adverteixen que l'existència cristiana consisteix en una alegre i confiada lluita a favor del bé, amb l'ajuda de la gràcia de Crist, per tal de contrarestar la inclinació al mal que experimenta la nostra naturalesa i unir-nos més i més a la santedat de Déu.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

25 ANYS

Reunió d'Associacions Pro Vida a Barcelona

El Viqui de la Teologia de la Vida en l'Oració

No podré oblidar mai l'entusiasme d'aquells joves»

CATALUNYA CRISTIANA

CATALUNYA CRISTIANA

CATALUNYA CRISTIANA

El Carles emprèn un viatge contra la Torre Anunciada

Missatgers de la Bona Notícia

Missatgers de la Bona Notícia

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

Família, companyonia, fidelitat

La vinguda de persones procedents d'horitzons diversos constitueix una ocasió per comparar, en alguns punts, detalls del bagatge que han portat amb ells que troben quan arriben en el nou àmbit geogràfic i cultural, i de forma que s'exerceix una influència en totes dues direccions.

Em refereixo a la bona gent —que són la majoria— que s'ha vist obligada a emigrar a un altre país. Els nouvinguts topen amb una societat competitiva que es caracteritza per una lluita constant, en una guerra econòmica sense quarter, de tots contra tots, i en molts casos sense amics per fer-se costat mútuament. Hom retroba el ressò de l'advertiment de Hobbes, segons el qual l'*homo homini lupus*, l'home és un llop per a un altre home.

Hi havia tot un munt d'elements estimables que no s'haurien de perdre, en la moral que era a la base de la nostra civilització europea, jueocristiana, o com se'n vulgui dir, que té com a elements fonamentals, en distints graus, el respecte a la persona, els deures humans amb la família, i amb els amics i companys, i també amb els connacionals.

Cal dir que, per bé que no tot sempre serveix sense les convenients adaptacions, teòriques o pràctiques, l'actitud dels que han vingut pot contribuir a fer surar un altre cop entre nosaltres alguns valors humans universals que sovint queden ofegats, o es van oblidant, en aquesta societat que, certament, és un estat de dret que té ben estructurat un sistema de llibertats, però a la qual sovint manca humanitat.

És desitjable que les persones estiguin situades en un entorn que no solament faci la seva vida més humana en tots els sentits, que contribueixi a desenvolupar-ne els valors intel·lectuals i morals, sinó que aportï l'assistència i la protecció que, malgrat el desenvolupament de tots els instruments que procura oferir l'Estat, no sempre pot aconseguir.

I encara vull dir que m'agradaria que continués essent una paraula o una pràctica a evitar, la delació de qualsevol mena. Hi ha procediments millors per eradicar la criminalitat o la delinqüència. Les legislacions penals des de sempre solen eximir, de les responsabilitats de l'encobriment, les persones més properes de la mateixa família. Malament estaria, ben cert, de fer causa comuna amb els familiars en la perpetració d'un delictes, en un grau o altre, però seria inhumà provocar actuacions en contra dels sentiments propis de les relacions entre pares, fills i germans o assimilats, que han d'estar impregnades d'afecte i de correspondència, aptes per generar una confiança que facilita un clima de seguretat en la família que contribueix a l'estabilitat de les persones, al seu equilibri emocional i a la superació de conductes antisocials.

En altres temps el sol fet de pertànyer a la classe treballadora o a un sindicat obrer portava a estar per damunt dels possibles interessos personals en contrast, i duia a la solidaritat. Era impensable que per obtenir un avantatge en l'empresa algú es pogués arrenglar amb l'amo o amb els seus satèl·lits. Ara, en aquesta societat competitiva en què ens toca viure, per assegurar el lloc de treball, al preu que sigui, sovint no es dubta a oblidar la companyonia, si no a trair-la. I, fins i tot, el capteniment generalitzat es dona en un col·legi o en un institut de batxillerat, també entre els alumnes, a l'hora de pugnar per aconseguir una nota millor que la d'un altre.

Fa un temps, vam saber que a l'Afganistan un home va estar foragitat del seu clan perquè havia passat a una altra confessió, i que, fins i tot, va ser denunciat als qui defineixen l'abast del poder civil i religiós, i que podien enviar-lo a la mort. Sortosament, hi ha hagut final feliç. Esperem que ben aviat actituds com aquestes quedin depassades arreu del món.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Si no tinc arguments, desacredito la persona

Observar la vida és com mirar-se en un espill. Un espill clar, sense cap mena de tara. Hi apareix el propi rostre. Tal com és. Pot ser que, de vegades, no ens adonem dels trets de la nostra faç, per causa d'un determinat estigmatisme espiritual. La veritat és que als humans ens passa alguna cosa estranya. Perquè és difícil trobar algú que es conegui a si mateix. No és pas perquè ens falti el mirall. Segur que el problema el tenim en la visió.

Resulta curiós considerar amb atenció una disputa. Normalment, sembla que la gent discuteix d'alguna cosa concreta. No obstant això, una de les parts acaba desqualificant l'altra. Sort que el que estava en discussió no era pas la persona, sinó quelcom concret, d'alguna manera exterior als interlocutors!

Una vegada vaig presenciar un esdeveniment d'aquesta mena. Estava en discussió un projecte en una entitat. Tot seguit, com és natural, van néixer els defensors i els adversaris. Uns i altres van exposar les seves raons. Però la cosa no va acabar bé. L'intercanvi de parers, com si no existissin raons, va acabar amb desqualificacions personals i males cares. Un dels grups se sentia ofès perquè l'altre grup no acceptava el projecte que havia estat encarregat pel primer. No s'havia adonat que no es discutien les persones, sinó el projecte. Es veu que és perillós discutir idees. Són defensades amb més passió que no pas amb la força dels arguments.

En tots els camps de la vida solen passar coses similars. La política, moltes vegades, quan no té raó, està inclinada a desacreditar l'adversari. No fa gaire van projectar una pel·lícula a la televisió. No en recordo el títol, però em va xocar la resposta de Sherlock Holmes. Advertit que no reparava en els mitjans, va contestar que l'important era assolir el fi que pretenia. S'oblidava que el fi només es pot aconseguir amb mitjans lícits. Aquest cop no li funcionava la capacitat proverbial de deducció.

Hom desitjaria que, a tot arreu, les persones aprenguessim a discutir i defensar les idees amb raons. És massa fàcil deixar l'oponent en ridícul per justificar el que no és veritat. No solament és massa fàcil, sinó immoral. Qui té raons no desqualifica. Només ho fa qui no en té. Les diverses instàncies socials no poden oblidar el valor dels bons i dels mals exemples. Sempre se sembla una determinada escala de valors. Escala bona o dolenta. Alerta!

Hem començat parlant del mirall que ofereix la societat. Adonem-nos de si nosaltres mateixos prestem més atenció a la desqualificació de les persones que a l'ús de les raons. No fos que caiguéssim en el mateix parany que critiquem. Que els defectes dels altres ens ajudin a obviar els nostres. Si faig ús de les raons caminaré per camins de veritat. I el món serà millor cada cop que, sense raons, no em surti amb la meua. Ah, no tinguem mandra d'actuar d'acord amb les raons!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Mort humana

El fenomen és peculiar. És molt diferent la desaparició, que no mort, d'infinat d'éssers unicel·lulars, que senzillament es desdoblen o multipliquen. Una cosa semblant podem dir de la dels animals, fins i tot dels superiors, que no freguen la transcendència. Recordeu *La foca blanca*, aquella narració tan bonica de R. Kipling. L'ésser humà és conscient que té consciència, i això li ocasiona una sèrie de vivències ignorades pels altres éssers vius.

Torno d'Olot, de l'enterrament d'una religiosa, gran, generosa i pietosa de tota la vida, pel que em van explicar i pel breu contacte que en aquests últims mesos vaig tenir amb ella. Cal dir que, en poc temps, s'han mort uns quants amics meus. Quan ho comento, sovint sento: «Portem una temporada molt dolenta.» Abans de continuar, vull fer un recordatori breu, com un homenatge senzill, d'unes quantes persones. J. Ramirez, vaig col·laborar en la seva generosa elaboració per a la xarxa que va anomenar *Salms i Evangeli*. Va ser un ajudant generós en moltes de les ocurrences apostòliques que vaig tenir durant anys. Ll. Olanó, a ell li dec l'ajuda en projectes socials i, entre altres coses, la meua designació pel bisbe de capellà del Montanyà, que m'ha comportat tantes experiències cristianes. M. Junyent, que va morir a Colòmbia, company d'ideals juvenils, que ens vam comprometre junts al servei de Déu i dels homes, en aquell llunyà 1949. Ell es va encaminar per la via missionera, en l'orde caputxí; jo continuo, a la meua manera, per aquí. Com cada any, m'han convidat les religioses del Cottolengo a presidir la missa a la casa del Montseny. Fa pocs dies, quan vaig donar la comunió a una malalta, em va impressionar el seu gest i la seva mirada. Vaig preguntar i, tal com m'havia imaginat, patia una paràlisi cerebral. Des de fa anys, sé que un malalt com aquest pot desitjar combregar i, no obstant això, quan rep l'Eucaristia, et pot mossegar els dits. Quina paradoxa més trista. Em vaig fixar en els seus ulls i vaig sentir molta enveja. Vaig demanar al Senyor que jo fos capaç de desitjar-lo com aquesta malalta. Va morir dos dies després. La Gna. Josefina del principi és un altre cas. La vaig conèixer en la fase terminal de la seva malaltia. Em va tractar amb molt de respecte; m'atreveria a dir, amb veneració. Un dia em va agafar les mans i la seva respiració ja semblava agònica. Les seves mans molt ossudes s'assemblaven a les de Crist dolgut. Vaig sentir molta emoció. El summum va ser quan es va apropar les meves mans als llavis i les va besar. Jo em vaig preguntar, com poden les mans de Crist besar les meves? Vaig pensar-hi: ella, religiosa del Cor de Maria, tenia la tendresa del Cor de Maria, i besava, en les meves mans sacerdotals, les mans del seu Fill.

Tothom pateix la mort dels seus amics. No és cap tragèdia. Si sentim dolor, és perquè hem celebrat plegats el goig de l'amistat. Qui a la seva història individual no hi ha incorporat amics, no tindrà aquesta pena. No envejo pas aquesta mena de gent, perquè una vida sense amics és una vida molt pobra, encara que tingui tota la riquesa del món. A l'encíclica meravellosa del Papa li manquen uns paràgrafs. Estic segur que quan se n'adoni els afegirà. Ell parla de l'amor matrimonial; es refereix amb riquesa teològica a l'*agapé* o caritat. Només al principi parla breument de l'amistat. Molts, sacerdots, religiosos i religioses, seglars senzills delerosos de cordialitat i tendresa, li ho reclamem. Serà bo que il·lumini la nostra conducta amb la seva doctrina, ell que ha gaudit en la seva llarga vida de grans amistats. Avui no parlo del dolor entranyable per la mort d'un familiar proper, això és una altra cosa de la qual en parlaré un altre dia.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Umbele

Xavier Sala i Martín, popular per les jaquetes llampants i les corbates dalinianes, és un economista de fama internacional que ocupa el vuitè lloc en la classificació dels mil economistes més importants del món. En aquestes darreres setmanes s'ha convertit en el president de la Comissió gestora per a les noves eleccions del FC Barcelona i, per tant, en el representant institucional màxim. La seva pàgina web, digna de ser visitada, recull la seva fotografia amb la Copa d'Europa conquerida a París. Aquests dos fets el converteixen en un personatge públic de gran projecció. No obstant això, hi ha un tercer punt que reclama la meua atenció. Xavier Sala es patró fundador de la Fundació Umbele, paraula que en swahili vol dir *futur*, creada l'any 2004.

Cal destacar tres aspectes en aquesta Fundació, la seu de la qual es troba a Cabrera de Mar. Primer, el seu objectiu: «Retornar el futur als ciutadans de l'Àfrica a base de canalitzar recursos econòmics del país rics». Àfrica no té cap interès per a les instàncies de poder, excepte per als buscadors de matèries primeres. Els seus habitants prefereixen arriscar la vida viatjant en una pastera cap al paradís occidental que romandre al seu territori per millorar la situació socioeconòmica dels seus pobles. No hi ha esperança, no hi ha futur. Es tracta de recuperar aquesta actitud, bàsica per a qualsevol canvi i millora. Per a això cal col·laborar des de la senzillesa i l'eficiència amb el màxim rigor i honestat. Aquest objectiu es concreta en cinc activitats principals: «escolarització d'infants i joves, promoció de la dona, ajuda als refugiats, el foment de micronegocis per a famílies emprenedores i la promoció de la població».

Segon, la forma de canalitzar els recursos: «Umbele no és cap fundació

religiosa però aprofita els missioners que estan a l'Àfrica per canalitzar i administrar els recursos. Per què els missioners? Perquè a través seu aprenem a entendre quins són els problemes reals dels ciutadans africans.» Els missioners són la garantia màxima d'honestat i compromís perquè viuen al territori, lluiten cada dia contra la pobresa, reben el respecte dels ciutadans pel seu lliurament personal i representen una xarxa fàcilment aprofitable en benefici dels més necessitats.

Tercer, la mínima infraestructura a cost zero: «El patronat no percep cap compensació econòmica per la seva activitat i la Fundació pot mantenir el seu principi de no tenir cap despesa gràcies a la col·laboració de voluntaris i a la de diversos professionals i empreses que ens donen el seu suport professional.»

Amb l'actitud solidària no n'hi ha prou si no va guiada per la intel·ligència dels promotors i el respecte cap als destinataris. A Umbele es donen tres elements. No hi ha ideologia, sinó reconeixement del paper dels missioners com els millors coneixedors de la realitat africana i, a la vegada, com els millors conductors perquè les ajudes siguin adequadament prioritzades i arribin al seu objectiu sense perdre's pel camí. Aprofitar la xarxa existent és signe d'intel·ligència i d'obertura. Altres organismes, els públics en primer lloc, omplen les pantalles de televisió amb imatges d'avions carregats d'ajuda humanitària, però no sempre sabem on acaba el carregament. Analitzar de manera inqüestionable des d'aquí el problema d'allà implica prepotència a la vegada que una manca de respecte als mateixos implicats. Umbele ho té en compte i escolta atentament els protagonistes. Una iniciativa excel·lent pels seus objectius, però no menys pels seus criteris.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Les mares que esperen i desesperen...

Un dia abans d'anar-me'n a Burgos, ja ben tard, em truca per telèfon la C., una amiga del barri, i em diu que ja sap alguna cosa de la seva filla, que l'han trobada feta una calamitat a prop de Can Tunis. La S. és una noia que conec fa molt de temps; a ella i la seva mare. La mare és una dona és meravellosa que treballa des de ben jove, quan es va quedar vídua amb dos fills petits, per tirar endavant. I treballa cada dia fent feines.

Tot anava bé fins que un dia la S. es va ficar en el món de la droga i mai més no en va poder sortir. Ara té ja trenta anys i apareix i desapareix de tant en tant. L'hem portat a granges, ha intentat fer programes que no ha acabat mai o que ha deixat tot just començar. S'ha penedit mil vegades i moltes altres ha tornat a caure i recaure.

Jo n'he seguit el procés amb alegries i desencisos, com la seva mare. A vegades ha sortit amb molts ànims i ha promès no tornar a caure-hi. «Mai més, mai més», ens deia quan va tenir un fill amb un home que la va maltractar i la va deixar sola. El nen està en mans de la Generalitat i ella, malgrat que té permís per veure'l una vegada al mes, quan està malament s'oblida de tot menys de cercar allò que la té lligada i esclavitzada... És molt difícil que pugui recuperar el fill, cosa que desitja de veritat quan està lúcida.

En aquells moments bons, quan tornava a casa amb mil promeses, la mare, tot i que l'havia desil·lusionat tantes vegades, tornava a creure en ella. «Jo penso que aquesta vegada va de debò, la veig diferent...» Jo no gosava desil·lusionar-la, perquè em feia tanta pena que volia participar de la seva alegria. Desgraciadament, la meua experi-

ència em deia que, fins que no fes un bon programa complert i tornés a adquirir els hàbits que havia perdut al carrer, hi recauria tard o d'hora.

Efectivament, un bon dia em va trucar i em va dir que la seva filla havia desaparegut i que no en sabia res des de feia una setmana. Jo intentava buscar-la pels llocs on creia que podia estar. Més d'una vegada l'he trobat feta una pellerina i he fet el que he pogut per tornar-la a casa. En dues ocasions van avisar la mare que la seva filla era a l'hospital. Allà hem anat la seva mare i jo a escoltar les promeses que en aquell moment ens feia. En altres ocasions hem anat a treure-la de la comissaria on ha passat una o dues nits.

Una vegada ens van avisar però no va ser ni de l'hospital ni de cap comissaria, va ser de la presó. Allà la vam anar a veure i a sentir una altra vegada les seves promeses. Potser va ser la vegada que va durar més a casa i, fins i tot, va fer un curset a l'Inem per començar a treballar. Jo sabia que si no seguia un programa ni continuava amb la Metadona —un recurs de droga gratis que no deslliga mai o poques vegades— hi tornaria a recaure. I així va ser.

Ara, després de molts dies desapareguda, torna a aparèixer feta pols. Un antic «col·lega» que ha deixat la droga, l'ha acollit a casa seva. Per una vegada la C. li ha dit que fins que no vagi a fer un programa no pot tornar a casa.

Mentrestant, la pobra mare espera un dia i un altre notícies de la seva filla i, algunes vegades, després d'acollir-la a les dues de la matinada, per por que li passi alguna cosa al carrer, ja no pot més i... de tant esperar, desespera.

Zoom

Eduard Brufau

El 13 de juliol es va emetre la segona entrevista televisiva al papa Benet XVI, que en aquesta ocasió va ser retransmesa per dos canals alemanys i va tenir una audiència d'uns 6 milions d'espectadors. Durant l'entrevista el Pontífex va ser preguntat sobre temes candents com ara el conflicte del Pròxim Orient, el paper de la dona a l'Església, les persones homosexuals o la sida al continent africà. Benet XVI va demostrar de nou que no només és un gran comunicador sinó que també afronta qüestions de màxima actualitat que interessen la societat del segle XXI.

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural,
sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

RENAFER

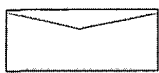
Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Dret de no ser ofès

Sembla que els corrents actuals van pel camí de promoure l'entesa intercultural, interreligiosa i interètnica. No obstant això, per crear una col·laboració cal diàleg. De tota manera, el diàleg només és el primer pas, que hauria de portar a identificar un fonament comú i sòlid sobre el qual construir una col·laboració duradora entre cultures i religions.

Els mateixos que promouen el diàleg volen relegar la religió a la vida privada. Si la religió és relegada únicament a l'esfera de la vida privada, aleshores li neguem la capacitat per tenir un impacte positiu en la societat. En la nostra societat, malauradament, hi ha molts casos de ridiculització de la religió o de les cultures, fets que es donen particularment als mitjans de comunicació. En aquests casos sembla que els comunicadors no tenen gens clara la relació entre llibertat d'expressió i el dret de no ser ofès en els sentiments religiosos, element fonamental de la llibertat religiosa.

Per tant, si en nom d'una interpretació incorrecta de la llibertat d'expressió, els estats permeten que els sentiments religiosos d'individus o de comunitats senceres siguin ofesos, aquests mateixos estats no només seran incapaços de contribuir efectivament al diàleg entre diferents religions, cultures i grups ètnics, sinó que a més tindrien el risc de sembrar prejudicis.

El respecte i la protecció dels drets fonamentals de llibertat d'expressió i de llibertat de religió, en una societat madura, haurien d'estar garantits, promovent un delicat equilibri i salvaguardant l'exercici de tots dos.

DOMINGO MARTÍNEZ MADRID
Baños de Valdearados (Burgos)

□ Nosaltres, tranquils

Ho fem bé? Rotundament, no. És aquesta la contesta que surt de dins, però que nosaltes simuladament intentem ofegar.

Vegem. Resem perquè s'acabin les

lluïtes i regni la pau. És una forma vaga d'oposar-se a la guerra, però mentre els canons retronen, les bombes cauen i les destrosses són ingents, milers de grans i petits, homes i dones, fugen; no saben on van, tot ensopegant amb morts i ferits que poden ser germans, familiars, amics i coneguts.

En el mar revoltat es fonen els cadàvers dels navegants famolencs, assedegats, malalts, ferits i agonitzants. Procedeixen d'uns països on solament impera la misèria, l'esclavitud i la mort.

Al nostre entorn, n'hi ha que paren la mà, altres que no la saben parar i els que per a ells, parar-la és una vergonya. Dormen sota cartrons. N'hi ha que practiquen els Via Crucis dels bars, amb drogues i altres esculls. La solitud de les hostatgeries de malalts greus o no tant, terminals i els que estan a un pas de l'altre món, amb el dubte de si serà un final premiat o de càstig.

Nosaltres, tranquils; tenim diversions de tots colors i preus: espectacles, viatges, les xafarderies dels rics famosos (sovint amb béns mal adquirits), el ball de milions que ens fan dentetes als que humilment n'hem de prescindir...

Això és correcte? Crist Ressuscitat està d'acord amb el que espera de nosaltres? No hem d'oblidar que sempre hi ha altres motius per esmentar, normalment despullats de raonaments justificables, com ara ostentacions i vanagloria. Tot això traduït en medalles, escapularis i migrats donatius amb monedes fraccionàries.

Per contra i en pla positiu, recordem bons comportaments. Per exemple, els banyistes de Tenerife que, més d'un cop, han auxiliat exemplarment «cayucos» a la deriva que arriben replets de naufragis malparats. Eren aspirants a una «vida normal», que el Senyor valora sens dubte. Són mèrits superiors als que nosaltres pretenem tenir adquirits.

Perdó, Pare, per la nostra ignorància supina. Que la vostra estimació no ens deixi mai.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ Vocacions contemplatives a Kenya

No fa gaire vaig tornar de Kenya, el meu país d'origen, per visitar els meus pares, després de molt de temps al meu monestir carmelita de Valls. Vaig tenir la satisfacció de poder visitar també les nostres germanes missioneres de la nova fundació, iniciada en un petit poble, als afores de la capital de Nairobi, ja fa un any i tres mesos.

A la meua estada amb les fundadores vaig poder experimentar i veure moltes coses, entre elles la senzillesa de la seva manera de viure en aquell racó del món del qual ningú no podria pensar en un monestir de vida contemplativa. En l'actualitat hi viuen ja deu germanes, tres de les quals són les fundadores i, entre elles, una catalana, de 85 anys; les altres són postulants. En aquest incipient Carmel tan reduït hi vaig poder descobrir moltes coses que vull compartir amb vosaltres, ja que tots formem una sola família en Jesucrist.

Hi ha moltes joves que sol·liciten ser admeses per a la vida contemplativa; la majoria deixen la carrera per dedicar-se a la pregària, en soledat, medi molt adient per a aquest gènere de vida. Quan em vaig comunicar amb elles vaig descobrir que fermes i decidides que eren perquè ho volien deixar tot per viure aquesta missió de la pregària.

Durant la setmana que vaig conviure amb elles vaig ser testimoni de quantes noies les visitaven per demanar-los d'entrar, tot i que no podien ser admeses per manca d'espai, i tornaven tristes perquè no podien realitzar la seva vocació, però les animaven a tornar quan tinguessin un monestir nou. Les germanes, però, no tenen mitjans ni per posar els fonaments. Algunes d'aquestes joves, fins i tot, estaven disposades a dormir a terra amb un sac per poder seguir Jesucrist mitjançant la pregària a favor de la humanitat. Per tot això, us demanem les vostres pregàries per a aquest fi i també alguna ajuda econòmica, si podeu.

De moment, les germanes han decidit construir una casa de formació al costat del futur monestir per acollir totes aquestes joves que sol·liciten poder realitzar la seva vocació religiosa contemplativa. El nostre telèfon és el 977 600 739.

GNA. MARÍA INÉS
Monestir de la Presentació (Valls)

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Viure i participar l'Eucaristia

—A causa de la meua feina em veig obligat a viatjar sovint, fins i tot molts dissabtes i diumenges. Acostumo a fer els possibles per assistir a la missa allà on sóc i, així, conec moltes esglésies i parròquies. Una de les coses que em sorprèn més d'alguns llocs és la poca participació en la missa; i no em refereixo al nombre d'assistents, sinó a la manera com hi assisteixen. Molta gent es queda al final del temple, tot i que aquest gairebé no està mai gaire ple, més aviat mig ple; les respostes o no les saben o no les diuen amb entusiasme, i les mussiten de manera intel·ligible; moltes vegades el capellà es queda sol cantant; lectors que gairebé no s'entenen... No li sembla que falta molt d'entusiasme? Quina impressió tindrien molts dels que no van a missa si assistissin a aquestes celebracions? Seria bo que vostè doni uns quants consells a propòsit d'aquest tema...

—Crec molt interessant per als meus lectors reproduir un fragment llarg d'aquesta carta-consulta que he rebut. Potser exagerant en alguns aspectes ofereix un bon diagnòstic del que pot passar i passa en algunes comunitats: una Eucaristia poc participada i viscuda amb poc entusiasme. Cal dir per endavant, que moltes parròquies i comunitats viuen l'Eucaristia amb molt d'entusiasme, però no són totes, quan ho haurien de ser. He de confessar que reconec moltes de les coses que s'esmenten en aquesta consulta de diferents comunitats que he visitat. De vegades, celebrant la missa, em fa la impressió d'estar a l'antic Egipte per l'expressivitat pròpia d'una mòmia de molts participants. Es queden lluny de l'altar, es posen sols quan es podrien agrupar significativament la comunió fraterna, no canten, responen amb un fil de veu, es donen la pau amb una alegria que brilla per la seva absència...

Bromes a part, el tema és seriós. No n'hi ha prou de «sentir missa» com es deia antigament. Cal viure l'Eucaristia, participar-hi amb entusiasme. Crec que, amb bona voluntat per part de tots, les coses poden millorar. Uns quants consells pràctics: procureu arribar puntuals abans d'iniciar la celebració. Així ens podem disposar millor, confessar-nos si cal, assajar algun cant... Situeu-vos a la part de davant del temple. Malauradament, els plens no abunden, i si ens agrupem tot convida a viure millor l'Eucaristia. Esforceu-vos per conèixer les respostes de la missa. Convido els meus germans sacerdots a facilitar fulletons amb les respostes. Convé que les pronuncieu amb veu viva. Una assemblea pregant el Parnostre hauria de fer retrunyir el temple. Animeu-vos a cantar. No anem a fer concerts, sino a lloar Déu. Feu un esforç per conèixer bé la litúrgia de l'Eucaristia. Per què no compreu un missal manual? Encara n'hi ha i ens anirà molt bé portar-lo amb nosaltres quan anem a missa. Per últim, combatheu les distraccions i escolteu amb atenció. Confio que aquests consells siguin profitosos.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

□ Reflexió sobre l'oració eficaç

Davant la situació del Líban i Terra Santa, el Papa ens demana oració i penitència per la pau. Molta gent diu: «Si jo no sé orar, què hauré de fer per ser escoltat?» Em fixo en l'exemple d'Abraham, de fe sorprenent i home humil. El passatge bíblic de la seva conversa amb Jahvè, quan Déu li diu que «el clam de Sodoma i de Gomorra és gran, i el seu pecat gravíssim...» és esglaïador.

Així m'explico jo la confiança de Déu en aquest home de bon cor, que no s'inhibia davant els problemes aliens, sinó que se'ls feia propis: «De debò que els faràs desaparèixer? No perdonaràs aquest lloc per amor d'aquells cinquanta?» (Gènesi, 18,24). Insisteix. Abraham es converteix en mediador perquè Déu tingués misericòrdia d'aquell poble, encara que va ser en va perquè no hi va

trobar prou justos, a excepció de Lot, lliurat per això de la pluja de sofre.

Com pregava? Amb humilitat i un respecte reverencial: «Mira que sóc atrevit d'interpel·lar al meu Senyor — li diu —, jo que sóc pols i cendra.» I Déu li regalava la seva proximitat. Quantes vegades preguem, però pensant que no serem escoltats, i creient que som alguna cosa i que Déu ens deu molt...! No sabem pregar. M'agrada llegir vides de sants i hi veig aquest denominador comú, que els va fer, a molts, miraculosos: la seva oració era reverent i confiant, perseverant i des de la bondat i la humilitat del cor. M'impressiona el poder dels justos: per ells, Déu pot perdonar tantíssims i podria aturar la guerra.

JOSEFINA ROMO GARLITO
Barcelona

CALENDARI DE LA SETMANA

**Lectures de la missa,
santoral i
altres celebracions**
(Cicle litúrgic B; ferial 2)
Temps durant l'any
(Salteri: setmana 1)

AGOST

27. Diumenge

XXI de durant l'any, Verd. Lectures: Josuè 24,1-2a.15-17.18b / Salm 33 / Efesis 5,21-32 / Joan 6,69
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Mònica.

Festa Major: a l'Albagès, Albinyana, Alió, l'Arboç, Avià, Bassella, Bellcaire d'Empordà, Benavent de Segrià, Blancafort, Cabanabona, Campins, Casserres, Castellterçol, el Catllar, Cervià de Ter, Collbató, Estaràs, la Febró, Fulleda, Gelida, Isona, Juneda, Llança, Llorac, el Masroig, Matadepera, Mieres, Montferri, Montornès de Segarra, Montseny, Móra d'Ebre, Penelles, els Plans de Sió, Preixens, Pujalt, Ribera d'Ondara, Rodonyà, Sant Julià de Llor i Bonmatí, Sant Llorenç Savall, Santa Maria d'Oló, la Seu d'Urgell, Tavertet, Torroella de Fluvià, Torroella de Montgrí, Vallclara, Vallfogona de Ripollès, Vilobí del Penedès, Vinaixa i Vinebre.

28. Dilluns

Sant Agustí (MO), Blanc. Lectures: 2 Tessalonicencs 1,1-5.11b-12 / Salm 95 / Mateu 23,13-22
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Julià, mr.; Hermes, mr.

Festa Major: a Alfara de Carles, Manresa, Ripoll, Vilanova d'Escornalbou i Vilanova de Prades.

29. Dimarts

El Martiri de Sant Joan Baptista (MO), Vermell. Lectures: 2 Tessalonicencs 2,1-3a.14-17 / Salm 95 / Marc 6,17-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adelf, b.; Santes, Sabina, mr.

Festa Major: al Palau d'Anglesola, Palau-saverdera, Pineda de Mar, el Poal i Sant Hilari Sacalm.

30. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: 2 Tessalonicencs 3,6-10.16-18 / Salm 127 / Mateu 23,27-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fèlix, prev. i mr.; Fiacre, erm.; Santes, beata Joan Jugan, rel. i fund.

Festa Major: a Miralcamp i Vilafranca del Penedès.

31. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 1,1-9 / Salm 144 / Mateu 24,42-51. SOLSONA (MO), altres diòcesis (MLI): *Sant Ramon Nonat, Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicodem; Arístides, ab.; Domènec del Val, mr.; Vicenç, Sabina i Cisteta, mr.

Festa Major: a Alcarràs, Artesa de Lleida, Granollers, Rodonyà i Santa Oliva.

SETEMBRE

1. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 1,17-25 / Salm 32 / Mateu 25,1-13. Si es vol: *Sant Lleir (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gil, ab.; Llop, b.; Santes, Anna, prof.; Teresa-Margarida Reddi, rel.

Festa Major: a Centelles.

2. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 1,26-31 / Salm 32 / Mateu 25,14-30. TORTOSA: *La Mare de Déu de la Cinta* (ciutat, S / diòcesi, MO), *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Antolí, mr.; beats màrtirs de setembre, mr.; Santes, Ingrid, rel.; Raquel.

Festa Major: a Aitona, les Borges Blanques, Sant Vicenç de Torelló i Vilanova del Camí.

Lectures bíbliques

Diumenge XXI de durant l'any

Letura primera

Js 24,1-2a,15-17,18b

Volem adorar el Senyor que és el nostre Déu

Lectura del llibre de Josuè

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Euftrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meua família hem decidit d'adorar el Senyor.» El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà per tot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

Salm responsorial

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
La meua ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

El Senyor es gira contra els malfactors
per esborrar de la terra el seu record.
Els ulls del Senyor vetllen pels justos,
escolta quan criden auxili. **R.**

Així que criden el Senyor els escolta
i els treu de tots els perills.
El Senyor és a prop dels cors que sofreixen,
salva els homes que se senten desfets. **R.**

Els justos sofreixen molts mals,
però el Senyor sempre els allibera;

vetlla per cada un dels seus ossos,
no els podrà trencar ningú. **R.**

Lectura segona

Ef 5,21-32

*Això és un misteri molt gran:
ho dic de Crist i de l'Església*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Pertant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits.

I vosaltres, marits, estimeu les vostres esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa, és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix.

També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu Cos. Per dir-ho amb paraules de l'Escriptura: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.» És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

Al·leluia

Jn 6,63b,68b

*Les vostres paraules, Senyor, són esperit i vida,
vós teniu paraules de vida eterna.*

Evangeli

Jn 6,60-69

*Senyor, a qui aniríem?
Només vós teniu paraules de vida eterna*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de trair. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do.» Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

El Pare José Aldazábal, prevere salesià

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La mort dels amics

Fa unes setmanes vaig deixar constància en aquesta pàgina de la mort d'un bon amic, canonge de Mallorca, el Dr. Pere Llabrés. Gairebé justament un mes després una altra notícia paral·lela colpia un gran nombre de persones: la mort del P. José Aldazábal, un prevere salesià molt conegut i apreciat a Barcelona i Catalunya, a Espanya, i gairebé a tota l'Amèrica Llatina. Un altre amic, i col·laborador eficaç i competent en la pastoral litúrgica, deixava el món present, obeint la crida definitiva del Crist: «Suscipiat te Christus, qui vocavit te...» («Que et rebi Crist, que t'ha cridat»).

La seva darrera crisi el va trobar mentre treballava a la Biblioteca del Col·legi salesià d'Horta, on vivia des de la seva jubilació com a professor de Martí Codolar, on havia passat pràcticament tota la vida, des del temps d'estudiant, en els darrers quaranta i primers cinquanta. És un fet significatiu. El Pare Aldazábal ha estat un treballador «empedernit», si es pot dir així. Ha fet honor al carisma de Don Bosco, com tants altres salesians que, en diverses tasques, donen testimoni de dedicació al treball. La seva tasca al Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona ha deixat una empremta que no es pot igualar, segurament. Ha estat durant alguns triennis el director del Centre, del qual n'era ara subdirector. Ha estat el segon director de *Phase*, des de l'any 1987, i de la Missa Dominical, que seguia amb dedicació. Els Dossiers de Pastoral Litúrgica i la Biblioteca Litúrgica

foren iniciatives seves. Va tenir cura dels quaderns *Phase* en la primera etapa, fins que se'n va fer càrrec Mn. Josep Urdeix. Al costat de tot això, posem-hi les seves classes tan estimades, especialment les de l'Eucaristia, a la Facultat de Teologia de Catalunya, al Seminari de Martí Codolar, a l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona... I, encara, les seves innumerable conferències, jornades, cursos per tot Espanya, a les quals s'afegien en els darrers anys les visites prolongades a diversos països de l'Amèrica Llatina... Pot dubtar algú que el Pare Aldazábal ha estat un dels liturgistes que més ha influït en la pastoral litúrgica de l'àrea llatina?

Amb els cristians, pels camins del món.

Aquest currículum impressionant de contactes fou el que em va fer veure clar que l'evangeli que havíem d'escoltar a la missa exequial per l'ànima del P. Aldazábal era el de l'aparició del Ressuscitat als deixebles d'Emaús. No pas per una acomodació fàcil, sinó perquè la seva vida i la seva acció foren una icona personal d'aquesta escena evangèlica.

Com a prevere, ell ha estat personalment una icona personal del Ressuscitat. I, com en la narració llucana, ell s'ha posat enmig dels deixebles disposat a encoratjar-nos i a donar-nos el sentit de les Escriptures en funció del misteri pasqual de Crist. Una de les característiques de la seva pedagogia era la valoració dels

signes positius per damunt de les realitats negatives; això ho feia sobretot quan es parlava d'abusos litúrgics. D'altra banda, el servei de l'homilia era una de les seves tasques preferides. El darrer llibre que ha publicat a la Biblioteca Litúrgica ha estat precisament sobre aquest tema. Diverses comunitats m'han explicat en els darrers dies, que en la missa del diumenge següent a la mort del P. Aldazábal van llegir a l'assemblea l'homilia que havia posat a la «Missa Dominical».

Els deixebles del Ressuscitat els ha trobat, el P. Aldazábal, pels camins del món. I arreu, els que l'han escoltat han pogut dir, anàlogament, com els d'Emaús: El nostre cor era ardent quan ens explicava les Escriptures...! De la mateixa manera que reivindicava la referència a la Paraula en l'explicació de la Missa, subratllava la presència del que la Paraula anunciava en la celebració del misteri eucarístic.

Ara, ell ha desaparegut, semblantment al Ressuscitat després de partir el pa. Però una veu, des del cel, posa el seu segell sobre la vida del P. Aldazábal, i diu: Benaurats, des d'ara, els qui moren en el Senyor! L'Esperit diu que reposin dels seus treballs, perquè les seves obres els acompanyen! És el text de l'Apocalipsi que, en euskera, va llegir una de les seves germanes religioses en la missa exequial. Sí, benaurat! Que l'esforç fet en la vida present per presidir l'assemblea litúrgica dels fidels, i promoure la participació autèntica, trobi la seva resposta en la participació joiosa en l'assemblea dels sants!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascuda a la primera meitat del segle XIII
- ☐ Pelegrina i superiora dominica
- ☐ Va fundar el primer convent femení dominic a Suècia
- ☐ Va morir l'any 1282

Ingrid Elofsdotter, filla d'una família noble, va demostrar ja de ben petita una predisposició per a la vida religiosa. Tot i això va ser obligada a contraure matrimoni, encara molt jove, amb un aristòcrata, sense que aquest fet disminuís el seu fervor espiritual. Quan al cap de poc temps Ingrid va quedar viuda va emprendre un llarg pelegrinatge amb la seva germana que la va dur a Roma, Terra Santa i Santiago de Compostel·la.

De tornada al seu país va sentir la necessitat de consagrar-se a Déu, però enlloc d'entrar en una comunitat ja establerta es va estimar fundar un convent de bell nou, a la localitat de Skänninge. I així es va convertir en la primera comunitat de dominiques de

Ingrid de Suècia

tot Suècia, amb l'ajut del pare predicador Pere de Dàcia, del rei i del bisbe de la diòcesi. Ingrid, que en va ser la superiora fins a la seva mort, es va dedicar durant els anys que va passar com a religiosa dedicant-se sobretot a la contemplació i a l'austeritat.

Ingrid va arribar a ser molt estimada pel poble suec i una vegada difunta la seva fama de santedat es va estendre. Al segle XV se'n va obrir el procés de canonització i l'any 1507 fins i tot se'n van traslladar les relíquies solemnement enmig del fervor popular. La dominica sueca, però, no va ser mai oficialment canonitzada, si bé això no ha estat impediment perquè l'Església n'hagi celebrat la festa des de fa molts anys.

Mons. Fernando Sebastián, arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela, va donar la benvinguda als joves encoratjant-los a ser més missioners que mai.

Sense alè
es van
quedar
aquests
músics,
que van
ser un
exemple
clar de
com es
va viure
l'ambient
festiu
pels
carrers
de
Pamplona.
Tant, que
els veïns
no tenien
cap més
remei
que
afegir-se
a la festa.

En la coneguda plaça consistorial de Pamplona, l'alcaldessa de la ciutat, Yolanda Barcina, va saludar els joves en nom de tots els pamplonesos.

Durant la trobada es va inaugurar aquesta enorme escultura de més de sis metres d'alçada, que representa sant Francesc Xavier i que està situada al parc de Yamaguchi.

Milers de joves ac

De Xav al món

Del 4 al 6 d'agost es va celebrar a Pamplona la Trobada Nacional de Joves, amb motiu del naixement de sant Francesc Xavier. Finalment, es van donar cita en terres navarreses per acollir a un sant, patró de les missions, consumit pel foc, la passió, l'evangelització, el va portar a creuar l'oceà per dur aquest foc fins als indrets més remots. A través d'un recorregut fotogràfic recorrem, juntament amb els joves, alguns moments de les jornades.

Reportatge: Rosa M.

Els cants i els balls no van faltar al llarg dels tres dies. Malgrat el cansament, els joves tenien «ganes de marxa» i qualsevol escenari era bo per donar sortida a la seva alegria.

Nico, Luis Enrique Ascoy i Migueli van ser els cantautors cristians que van posar «damunt davall» el parc Yamaguchi. Un concert obert a tota la ciutat «va musicar» l'Evangelí. Foto: Setmanari «La Verdad»

Al final de
repartir als
de fusta d
d'Assís, co
ment.

La catequesi que va impartir el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, va ser l'única a l'aire lliure. El bisbe va animar els joves a ser missioners allà on es trobin.

Amb el castell de Xavier de fons es va celebrar l'eucaristia conclusiva de la trobada i que enviava els joves a la missió. Sota un sol de justícia, fins a 5.000 pelegrins van participar en la celebració.

deixen al bressol del sant navarrès

ier

lona i a Xavier la
del V centenari del
s a 5.000 pelegrins
star-se a la figura
c de Crist. La seva
s fronteres del món
n aquest reportat-
oves, els diferents

ria Jané Chueca

En l'eucaristia, l'arquebisbe de Pamplona cridava els joves a ser testimonis de l'Evangeli en totes les circumstàncies de la vida: «Farem present Jesús en la nostra societat perquè el duem en el cor.»

Amb impaciència els joves esperaven el moment per peregrinar a Xavier. Una riuada de nois i noies va envair el santuari on va néixer el patró de les missions.

l'eucaristia es van
oves «taos», creus
olivera procedents
n a signe d'envia-

Els voluntaris de la trobada, també coneguts com «els samarretes verdes», han donat un gran exemple de simpatia, de disponibilitat i d'acollida. Tres-cents nois i noies es van desviure perquè els joves se sentissin molt bé a Pamplona.

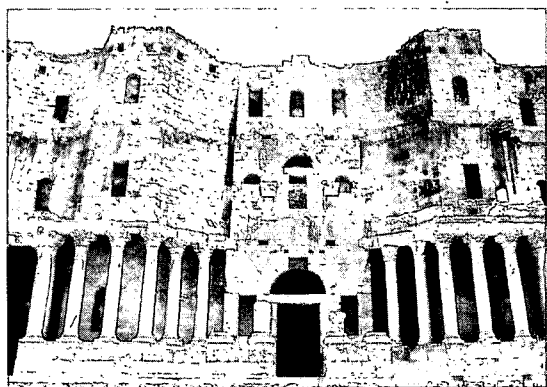
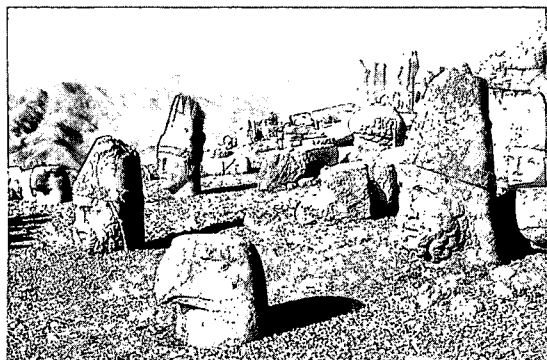

Les guitarres han estat un component imprescindible en aquesta trobada. Pràcticament en tots els actes celebrats aquest instrument ha estat molt present.

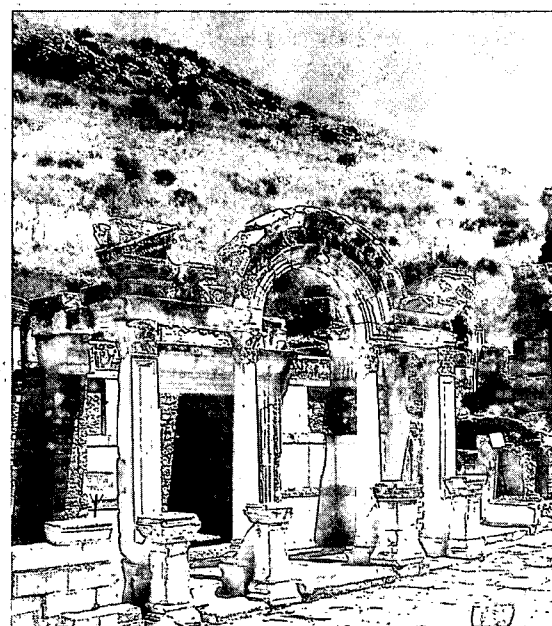
NOVA PROGRAMACIÓ

Del 5 al 24 d'octubre

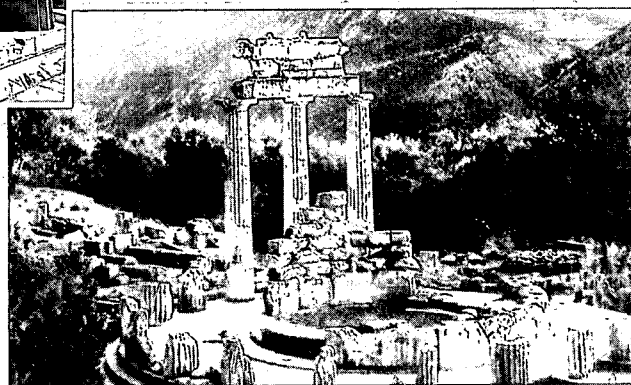
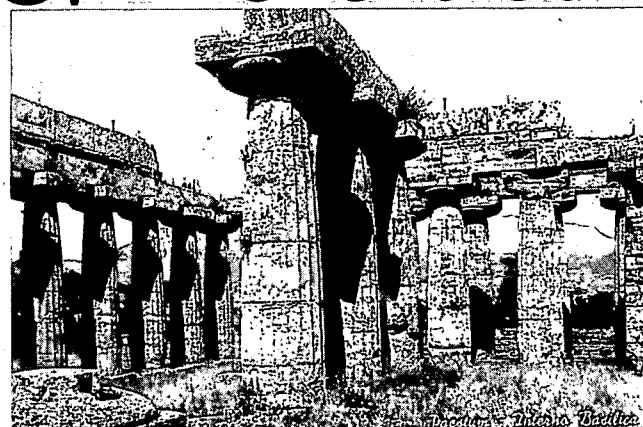
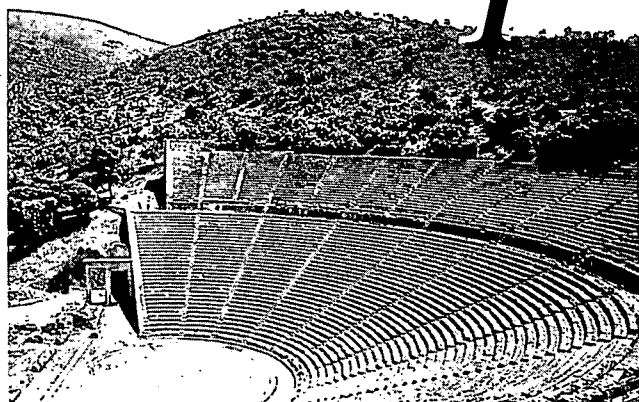
Ruta de Sant Pau

Per terres
de l'expansió inicial
del cristianisme

Turquia / Grècia

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Barcelona

diòcesis

Darrer comiat al P. Aldazábal, liturgista eminent

■ El bisbe Pere Tena va destacar que la figura i l'obra del salesià «brillen com un estel en el patrimoni espiritual de l'Església»

BARCELONA.— La figura i l'obra del Dr. José Aldazábal «brillen com un estel en el patrimoni espiritual de l'Església», va destacar el bisbe Pere Tena en glossar la vida d'aquest salesià nascut el 1933 a Azkoitia (Guipúscoa) i que es va dedicar amb afany a la docència i recerca en l'àmbit de la litúrgia. El Dr. José Aldazábal va morir a Barcelona el 10 d'agost passat i dos dies després es va celebrar la missa exequial a la parròquia de Maria Auxiliadora de Sarrià, a Barcelona.

El Dr. José Aldazábal va ser un estudiós, pedagog i divulgador de la litúrgia, reconegut especialista i formador de sacerdots, religiosos i religiosos d'Espanya, Portugal i Amèrica Llatina. Director de la revista especialitzada en litúrgia *Phase*, estava dedicat amb molta intensitat al Centre de Pastoral Litúrgica (CPL), del qual havia estat president durant dotze anys. Presidia, a més, les seccions de Biblioteca Litúrgica, Missa Dominical i Dossiers del CPL.

Amb aquesta finalitat va escriure nombrosos articles i, de les obres publicades, podem esmentar, entre altres, els tractats d'Eucaristia i d'Homilètica i els comentaris de la Paraula de Déu dels tres cicles dominicals sota el títol *Enseñame tus caminos*, així com els comentaris ferials. Són seves, també, les obres *Vocabulario básico de liturgia*, *Gestos y símbolos* o *Ministerios de laicos*.

«Joiosos els que moren en el Senyor perquè les seves obres els acompanyaran»

El santuari de Maria Auxiliadora de

El Dr. Aldazábal, en una imatge recent juntament amb el bisbe Tena.

Sarrià estava ple de gom a gom en el darrer comiat al Dr. José Aldazábal. La celebració eucarística, que es va fer en castellà, euskera i català, va ser presidida per Mons. Pere Tena, acompanyat en la presidència de la celebració pel P. Antoni Domènech, conseller general de Pastoral Juvenil; els provincials salesians de Catalunya i València, i membres de la seva comunitat religiosa de Salesians d'Horta.

Així mateix, van concelebrar més de 120 sacerdots i diaques, i en lloc preferent s'hi trobaven els seus familiars procedents d'Euskadi, salesians, filles de Maria Auxiliadora, membres de la família salesiana, professors i alumnes dels Instituts Superiors i de la Facultat de Barcelona, membres del Centre de Pastoral Litúrgica (CPL) i nombrosos sacerdots diocesans, religiosos i religioses, amics i coneguts.

En la seva homilia Mons. Pere Tena va parafrasejar el text de l'Apocalipsi i el va aplicar al Dr. Aldazábal: «Joiosos els que

L'església estava plena de gom a gom en la missa exequial.

Aunts bioaràfics

José Aldazábal va néixer el 4 de juliol del 1933 i va rebre el baptisme el mateix dia a l'església parroquial de Santa Maria la Real d'Azkoitia (Guipúscoa). Va professar en la congregació salesiana el 16 d'agost del 1949 a Barcelona.

El 22 de juny del 1958 va rebre l'ordenació sacerdotal de mans del bisbe de Barcelona, Dr. Gregori Modrego Casaus, al temple del Tibidabo. Va obtenir la llicenciatura en Teologia el 1959 al Pontifici Ateneu Salesià de Roma i més tard la llicenciatura i el doctorat en Litúrgia a la Pontificia Universitat de Sant Anselm de Roma. Professor del Seminari Salesià de Martí Codolar (Barcelona) i de la Facultat de Teologia de Catalunya, va ser també professor i vicedirector de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. Formava part de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense i era consultor de la Comissió litúrgica de la Conferència Episcopal Espanyola.

moren en el Senyor, perquè les seves obres els acompanyaran.» I va continuar recordant que la celebració no era un homenatge a l'eminent liturgista, sino una acció de gràcies al Senyor pel do que ell va suposar per a l'Església i la congregació. I en glossar la seva figura, el bisbe no va dubtar a recordar-lo com un home mogut per l'Esperit de Déu, bon pastor, home de fe, fidel religiós sempre atent, amb sentit de l'humor, infatigable en la feina, professor creatiu i amb un gran mètode pedagògic, que sempre subratllava allò positiu per subsanar allò negatiu i, tot parafrasejant la lectura profètica, va dir que la seva figura i la seva obra «brillen com un estel en el patrimoni espiritual de l'Església».

Al final de la celebració el provincial dels Salesians, el P. Joan Codina, va recordar les paraules de condol enviades, entre altres, pels bisbes de Barcelona, d'Urgell, de Lleó, de Mons. Daumal, així com del rector major dels salesians, dels provincials dels salesians i de les Filles de Maria Auxiliadora i d'altres instituts religiosos. (C.C./Josep Mascaró)

Fins aviat, fins al cel...

Ens ha agafat a tots per sorpresa la mort d'en José. Ens semblava que ara no tocava. Malgrat els episodis de malestar que va experimentar durant els dos darrers anys. Però, pel que es veu, sí tocava. I a més, crec que a ell no el va agafar tan de sorpresa com a nosaltres. Arran de la mort del seu amic Jesús Castellano Cervera, a Roma, va fer alguna discreta al·lusió a la seva disponibilitat a la crida definitiva.

En José va fer col·locar a l'entrada de la seva habitació un petit prestatge de fusta on deixàvem la seva correspondència i on ell avisava de les seves absències i del lloc on era, amb petits rètols fets a mà sobre retalls de cartolina subjectes a un clip. Aquest matí encara avisava: «Sóc a la biblioteca.» I efectivament, es va trobar malament el dilluns mentre treballa-

va a la biblioteca de la comunitat, on hi havia dos altres germans que van poder atendre'l ràpidament i trucar l'ambulància. Els noms que figuraven en els rètols de la seva porta ens poden donar un perfil del que havia centrat la seva feina i la seva il·lusió durant els darrers anys (i pràcticament tota la seva vida).

D'aquelles fonts en recollia bona llavor per sembrar, l'elaborava i la sembrava amb competència i claredat, amb pedagogia salesiana:

En les seves classes sobre l'Eucaristia, la litúrgia de les hores, l'homilètica. Classes, sovint, memorables, recordables i recordades.

La sembrava en nombrosíssimes conferències per a la formació de sacerdots, religiosos, religioses i seglars per tot-Espanya, Portugal i Amèrica Llatina.

La sembrava a través de les seves publicacions: llibres, revista *Phase*, missa dominical i altres escrits.

I la sembrava, també, en la vida de cada dia, on era sol·licitat per a múltiples consultes litúrgiques, espirituals i de tota mena.

L'activitat incansable, ordenada i creativa, no era un mer fer sense arrels, sinó el fruit del seu ésser ben arrelat: en el Misteri cristià, en l'Esperit de Don Bosco (amb el seu singular toc marià i pasqual) i en la seva pregona humanitat ben dotada intel·lectualment, amb fi sentit de l'humor, amb capacitat d'amistat i optimisme sòlid.

Les seves arrels, a més, sempre van estar en contacte nutritiu amb la seva nombrosa família: els seus pares (el record dels quals mantenia molt viu), les seves tres germanes religioses, els

seus altres germans i germanes, nebots i renebots dels quals ens parlava sovint amb satisfacció i afecte... Tenia de què presumir.

La seva llarga estada a Catalunya, on va professar com a religiós i va ser ordenat pel Dr. Modrego, no el va allunyar afectivament d'Azkoitia i de la vall de l'Urola, sinó tot el contrari.

Va arrelar a l'Església catalana i va treballar molt per ella i per l'Església universal, però també va viure intensament l'Església i la comunitat humana del seu País Basc. En els petits rètols on anunciava les seves absències, podem afegir-hi un altre que ell no va poder escriure: «Sóc a la casa del Pare.» *Eskerrik asko, José Goian bego. Betiko arte. ¡Gracias!*

Manel Bellmunt
Salesià

Solsona

Conveni per a la segona fase de restauració de Sant Llorenç de Morunys

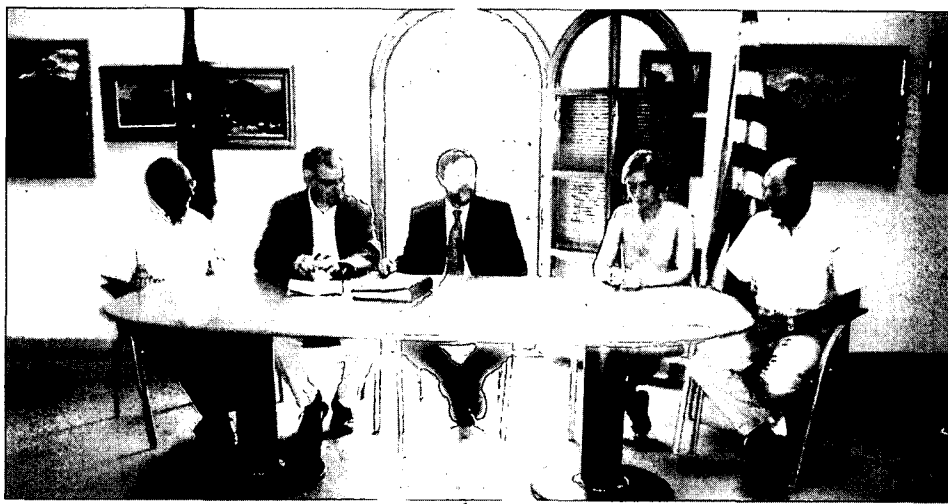
■ Les obres han de servir per consolidar tota l'estructura del monestir

SANT LLORENÇ DE MORUNYS.— L'alcalde Enric Roures i el director General de Patrimoni Cultural, Francesc Tarrats, van signar el 10 d'agost el conveni per finançar la segona fase de restauració del monestir de Sant Llorenç de Morunys.

Les obres han de servir per consolidar tota l'estructura del monestir i permetran recuperar les capelles annexes al claustre i a la casa prioral, on s'ubicarà el futur museu de la població i l'arxiu, i per reforçar les teulades pendents de rehabilitació.

Les obres, que està previst que durin dos anys, tindran un pressupost total de 721.000 euros (uns 120 milions de pessetes) i es finançaran a través dels ajuts que han concedit la Generalitat de Catalunya (230.000), el fons Feder (160.000), el bisbat de Solsona (100.000), el Consell Comarcal (90.000) i la Diputació (50.000).

Amb aquests ajuts, l'Ajuntament de

Enric Roures i Francesc Tarrats van signar el conveni acompanyats de dos regidors i del rector de Sant Llorenç de Morunys.

Sant Llorenç s'assegura el 90% de la inversió total de l'obra i només n'haurà de finançar el 10% restant a través de recursos propis. Segons va explicar l'alcalde de la població, l'aportació inicial de la Generalitat era de 180.000 euros però «gràcies a la intervenció» del delegat del

govern a la Catalunya Central, Josep Ramon Mora, aquest ajut es va poder incrementar en 50.000 euros més.

El suport institucional que ha rebut el projecte demostra, segons l'alcalde de Sant Llorenç, «la importància» que l'entorn del monestir de Sant Llorenç de

Morunys té «tant en l'àmbit comarcal com per a tot el país» i el va qualificar de «referent» del patrimoni cultural del Solsonès. Enric Roures també va avançar que ja s'està treballant en la redacció del projecte corresponent a la tercera i última fase de les obres, que han de permetre «tenir tot l'entorn restaurat per encabir-hi el futur museu de la Vall i l'arxiu». Per la seva part, el director general de Patrimoni Cultural va explicar que «des de la Generalitat aplaudim aquest tipus d'iniciatives» i va recalcar que «el patrimoni està esdevenint un actiu dins de les poblacions més que una despesa». L'acabament de les obres podria arribar en una data propera a l'any 2012, tot i que segons Roures encara és aviat per fixar una data definitiva.

A més, els membres de l'Associació Cultural Patronat Valldelord van fer entrega a Tarrats d'un recull de publicacions sobre La Vall i van agrair a l'Ajuntament i a les institucions els esforços per fer realitat el projecte.

Ramon Estany

TARRAGONA

Actes de cloenda de l'any jubilar i del centenari de la coronació de la Mare de Déu de la Serra

MONTBLANC.— La Comissió de Festes del Centenari de la Coronació Canònica de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc ha donat a conèixer el programa oficial dels actes que posaran cloenda a la celebració. Un reguitzell d'activitats culturals, lúdiques, esportives i musicals, amb motiu també de la festa major, completen les solemnitats religioses, que tindran com a acte central l'eucaristia que presidirà l'arquebisbe de Tarragona a l'esplanada de la Serra. Serà el divendres 8 de setembre, festa de la Nativitat de la Mare de Déu, a les onze del matí.

En referència al programa d'actes religiosos i litúrgics, cal consignar que el divendres 1 de setembre, a les 21.30 h, hi haurà vetlla de joves a la Mare de Déu de la Serra, al mateix santuari. El dissabte dia 3, a les 13 h, tindrà lloc una conferència al Museu d'Art Palau Ferré sobre aquest artista titulada *Palau Ferré: elements filosòfics i religiosos*, seguida de la inauguració d'una exposició d'obres de l'esmentada temàtica. A les 18 h, a Sant Francesc, el Dr. Andreu Mayayo Artal pronunciarà el pregó de les Festes del Centenari i en el decurs de l'acte es nomenarà fill adoptiu de la Vila Mn. Albert Palacín, plebà de Santa Maria de Montblanc.

El diumenge 3 de setembre, al santuari de la Serra, a les 13 h, se celebrarà una missa dedicada a totes aquelles dones que duen el nom de Maria de la Serra i el dijous dia 7, a les 18 h, també al santuari, es cantarà la *Salve* solemne.

El divendres dia 8 de setembre tindran lloc els actes principals de la cloenda de l'Any Jubilar i del centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Serra. L'any 1906 Roma concedia la coronació de la Mare de Déu que es venera a Montblanc, a instàncies de la plebania i en col·laboració amb l'Ajuntament. Així doncs, a les 11 h, a l'esplanada de la Serra hi haurà ofici solemne, presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i concelebrat per altres bisbes, abats i preveres. A les 17 h sortirà la processó que portarà la imatge de la Verge des del santuari fins a l'església arxiprestal de Santa Maria, on, a partir de les 21 h, els fidels dels barris del municipi participaran a la vetlla.

Pel que fa al dissabte dia 9 de setembre, a les onze del matí, a Santa Maria hi haurà ofici solemne presidit per l'arquebisbe Joan Martí Alanís, bisbe emèrit d'Urgell, i a les 17 h s'iniciarà la processó de tornada de la imatge cap al santuari de la Serra, amb participació d'autoritats i de tot el seguici popular. Finalment, el diumenge dia 10, a les 8.30 h, a Santa Maria, se celebrarà una missa en sufragi dels difunts. (J.B.)

La Gna. Teresa Payrot, una altra centenària a la residència de la Consolació

REUS.— Després de la celebració del centenari de la Gria. Carme, la comunitat de la residència Nostra Senyora de la Consolació ha estat testimoni d'una nova celebració centenària: la de la Gna. Teresa Payrot Mangot. La festa va aplegar joiosament la comunitat juntament amb la mare provincial, un bon nombre de germanes de la congregació i de familiars.

La germana Teresa és una barcelonina nascuda al principi del segle xx, batejada a la catedral de la gran metròpoli, filla de pares cristians, la tercera de nou germans i la primera de quatre germanes, totes consagrades a Déu. En la seva infantesa i joventut va ser educada al Col·legi de la Consolació de l'Eixample, i després va rebre una formació cultural complementària a l'Escola Superior de la Generalitat de Catalunya. Va ingressar el 1932 a la congregació fundada per santa Maria Rosa Molas i, seguint el camí de l'obediència, va dedicar la seva vida activa a l'ensenyament i l'educació de la joventut, alternant entre els col·legis de Saragossa i els de la Ciutat Comtal.

L'esplendorosa celebració del centenari va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells. El bon pare i pastor de l'arxidiòcesi de Tarragona va saber trobar unes hores entre les seves tasques pastorals del matí i del capvespre d'aquell dia per concelebrar l'Eucaristia amb

La religiosa, acompanyada de familiars i de l'arquebisbe de Tarragona.

quatre sacerdots i assistir a l'homenatge i l'entrega d'una placa commemorativa dels cent anys que la regidora de Benestar Social, Maria Rosa Garrido, li dedicava en nom de l'Ajuntament de la ciutat.

La germana Teresa Payrot va gaudir d'un dia singular, emocionada pels records de la seva llarga història i honorada per una agrupació tan important i variada de persones. Al final, ja cobejava la solitud de la cel·la per reposar i somiejar, agrair i estimar més que mai l'espòs divinal. I esperar un nou jorn, impedita corporalment, però amb l'esperit atent i conscient, asseguda davant d'una taula on hi ha el Santcrist que apetona sovint, la Bíblia que llegeix i medita, i la Litúrgia de les Hores per lloar el Senyor. Prega molt pel Papa, l'Església, la pau, el món, la joventut i les vocacions. Un bon servei. (Jaume Ciurana i Sans, prevere)

Lleida

«Era un germà per als seus malalts; cada visita era un consol»

■ Les filles de Marià Mullerat no defalleixen a l'hora de donar a conèixer el testimoni martirial del seu pare

Fa setanta anys, concretament el 13 d'agost del 1936, moria a mans dels milicians el metge d'Arbeca Marià Mullerat i Sodevila, un home i cristià excepcional. Nascut a Santa Coloma de Queralt, va ser metge, espòs, pare, alcalde i màrtir. Mullerat va ser metge d'Arbeca, de Puiggròs i de la Floresta durant els anys 1921-1936 i va fundar

L'Escut, quinzenari local de gran interès per al poble d'Arbeca. Sota la capçalera hi figura la llegenda «Defensor de tota sana ideologia». A Lleida dues de les seves quatre filles, l'Adela i la Josefina Mullerat, religiosa dominica, no defalleixen a l'hora de donar a conèixer el testimoni martirial del seu pare i de promoure'n el procés de beatificació.

—Quin record guardeu del vostre pare?

—El recordem com un home molt alegre i familiar. Quan anava de viatge ens comprava joguines, i un dia va fer-nos molt contents, ja que va portar-nos unes figuretes per fer el pessebre. La M. Dolors i la Josefina, que són les filles grans, recorden que, després del rés del rosari, el nostre pare feia lectura espiritual i dedicava uns moments a la meditació en família. La nostra mare era per a ell una esposa entranyable i admirable, cosa que podem comprovar rellegint els escrits que ell li va dedicar, ja que tenim una col·lecció de 45 cartes escrites en temps del seu prometatge, des del 1918 fins al 1921.

També recordem que el nostre pare tenia una gran devoció al Crist Crucificat. Tant és així que, estalviant diners, va comprar una preciosa imatge molt gran del Sant Crist, que encara conservem a Arbeca. La va posar a la seva habitació en un templet i amb un reclinador als peus; per tant, és com tenir un oratori a casa.

—Del Marià Mullerat metge, què en podem dir?

—Citant Mn. Jaume Ciurana, que el va conèixer, podem dir que «més que un metge era un germà per als seus malalts; cada visita era un consol». Moltes vegades, sota el coixí del malalt, hi deixava diners per comprar les medicines, i els acompanyava amb el seu cotxe a l'hospi-

El bisbe de Lleida amb Adela Mullerat davant de la creu que recorda l'indret on van morir màrtirs el Dr. Mullerat i els altres cinc companys.

tal sense cobrar-los res.

—Com es va produir el seu martiri?

—Sobradament, la matinada del 13 d'agost del 1936 es van presentar els milicians a casa nostra. Després de l'escor-

coll, van dir al pare que els acompanyés i, per aquest motiu, ell va besar el Sant Crist, va acaronar la filla petita que estava en braços de la nostra mare i, en acomiadar-se de la seva esposa, li va dir: «Dolors, perdona'ls com jo els perdono.» En el moment de marxar va demanar l'americana, a la butxaca de la qual portava un santcris, la clau de casa i una petita farmacíola que contenia una ampolla d'èter, la capseta amb la xeringa de posar injeccions, etc. Se l'endugueren fins al davant de la caserna de la Guàrdia Civil que ell havia fet construir durant el temps en què va ser alcalde. Junta-ment amb cinc convilatans més, els van fer pujar en un camió i van començar a maltractar-los. Va ser aleshores que el pare va dir als companys amb qui compartia la mateixa dissort: «Resem, que els moments de la nostra vida

estàn comptats.» I van resar l'acte de contricció. El nostre pare es va recordar dels seus malalts i va fer una llista perquè la fessin arribar a l'altre metge del poble, el Dr. Galceran, perquè així no els faltés la visita del metge. Va guarir un milicià i va fer una recepta per a un noi a petició de la seva mare; allí hi havia també el pare d'aquest noi, que precisament després va conduir Marià i els altres cinc companys cap al Pla, un lloc situat entre Arbeca i les Borges, on van ser immolats.

Tal com recorda Antoni Martí i Tilló, un testimoni dels fets, Marià Mullerat, abans de morir, va dir: «Pare, en les vostres mans encomano la meua ànima.» Són paraules que reflecteixen la fe i l'esperança que tenia en el Pare del Cel. Després d'executar-los, els van ruixar amb benzina a tots i els van cremar.

Passats uns dies, els familiars, amb tristesa, van anar al Pla moltes vegades cercant algun record entre les cendres. Va ser així com vam poder recollir ossos carbonitzats i algunes coses, també carbonitzades, que el nostre pare portava a la butxaca; entre elles el petit santcris, que guardem com la relíquia més preuada.

—Després de la seva mort, el seu testimoni i exemple no s'esborraran mai, oi?

—No, perquè hi ha moltíssimes persones que l'admiren i que hi tenen devoció.

Marià Mullerat, metge d'Arbeca.

Perdura el record de la seva personalitat humana, cristiana i servicial, també com a metge i alcalde; es valora el seu testimoni d'amor als necessitats, juntament amb l'exemple de perdó en el moment d'anar a la mort. Per aquests motius vam creure oportú obrir-ne el procés de beatificació: per donar-ne a conèixer les virtuts i el bon exemple. Així ho corroboren els escrits publicats en un llibre i les declaracions de disset testimonis davant del tribunal de l'arquebisbat de Tarragona.

—En quin moment es troba aquest procés de canonització?

—Es va iniciar el 9 de juliol del 2003 a l'arquebisbat de Tarragona, al qual pertany el poble d'Arbeca, on va morir màrtir el nostre pare. Després de nou mesos de procés diocesà, es va clausurar el 26 d'abril del 2004 al Saló del Tron del Palau Arquebisbat, en un acte solemne presidit per l'aleshores arquebisbe i primat, Mons. Lluís Martínez Sistach, i els membres del tribunal: fra Pere Cardona, caputxí i president delegat; el pare claretà Eduard Canals, promotor de la fe, i Mn. Norbert Miracle, notari. El 18 de maig del 2004 el postulant, Carles Ferrer Nogués, va lliurar les actes del procés a la Congregació per a les Causes dels Sants de Roma. Ara s'està treballant en la *positio*.

Jordi Curcó

El 22è Congrés Internacional de les Federacions de Metges Catòlics recorda el metge màrtir

El doctor Josep M. Simón, president del comitè organitzador del 22è Congrés Internacional de Metges Catòlics, celebrat al Palau de Congressos de Barcelona de l'11 al 14 de maig, va convidar l'Associació d'Amics de Marià Mullerat a participar-hi per tal de donar a conèixer el metge màrtir.

L'associació va instal·lar una exposició en un estand amb una gran efígie de Marià Mullerat i vint pòsters que el recordaven. Es van repartir estampes i fulls informatius en català, castellà, anglès i francès.

El lema del congrés, que va comptar amb la protecció del beat Pere Tarrés, era «Els metges catòlics i el repte de la pobresa en l'era de la globalització». Uns 1.500 metges de seixanta països van participar en les sessions i en els simposis que es van celebrar al Palau de Congressos de Barcelona. En la sessió inaugural va intervenir el cardenal Renato Martino, president del Pontifici Consell de Justícia i Pau. La cloenda va ser a càrrec de l'expresident de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol. El congrés va servir també per donar a conèixer i per promocionar iniciatives positives d'ajut al Tercer Món.

L'exposició sobre el Dr. Mullerat s'instal·larà properament a Lleida i és pretén que arribi també a Arbeca, a Tarragona i a altres indrets de Catalunya. Tant a la diòcesi de Lleida com a l'arquebisbat de Tarragona, el testimoniatge martirial del Dr. Mullerat és cada vegada més conegut. El desig de les seves filles i de l'Associació d'Amics de Marià Mullerat, creada per promoure'n la canonització, és que l'Església en reconegui oficialment el martiri.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS A L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE MARIÀ MULLERAT

- Jesús Elies Capdevila: c/ Alcalde Mullerat, 6, 25140 Arbeca (Tel. 973 160 358)
- Ramon Ximenos Mullerat: plaça Major, 17, 43420 Santa Coloma de Queralt (Tel. 977 881 247)
- Germana Josefa Mullerat Sans (Dominiques de l'Anunciata): c/Vallcalent, 40, 25006 Lleida (Tel. 973 282 033)
- Correu electrònic: ciuranasans@terra.es

Tortosa

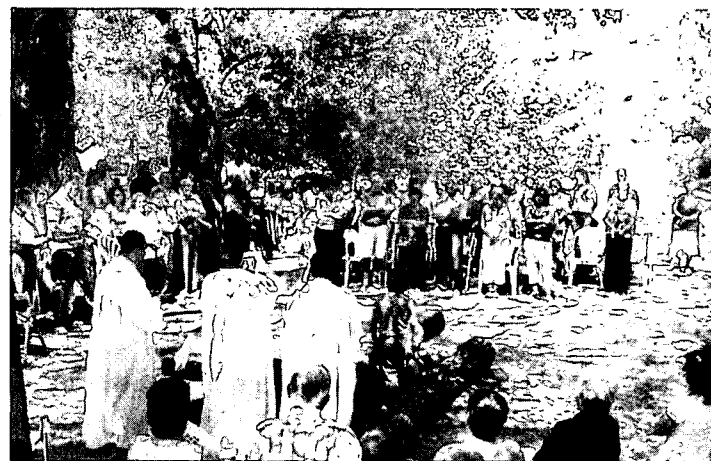
Festivitat de la Mare de Déu de les Neus a Cabacés

CABACÉS.— El 5 d'agost, festivitat de la Mare de Déu de les Neus, té un marcat sentit a Cabacés, un petit poble de la comarca del Priorat que té una ermita a la Serra de la Foia dedicada a la Mare de Déu de les Neus

De bon matí, tot el poble va pujar a l'ermita per contemplar la imatge de la Mare de Déu, venerar-la amb devoció i celebrar de manera familiar aquesta

advocació que es conserva en aquest indret tan peculiar i bonic de la serra del Montsant.

La jornada va començar amb la pregària meditada del sant Rosari dins de l'ermita. Amb el desgranar d'avemaries els devots anaven contemplant els misteris de glòria de Jesús, i amb humilitat li anaven presentant a Maria, poderosa intercessora davant de Déu, les súpliques i les necessitats dels homes i de les dones de Cabacés i d'arreu del món. Acabada aquesta pregària tan popular i senzilla, però a la

La missa va tenir lloc a l'esplanada de davant de l'ermita.

vegada tan profunda, es va venerar la imatge de la Mare de Déu de la Foia.

A les dotze del migdia, al bell mig de l'esplanada que hi ha davant de l'ermita, l'esplanada de la Foia, va tenir lloc la missa solemne concelebrada, presidida pel rector *in-solidum* de la parròquia, Mn. Josep Garcia, al qual van acompanyar dos sacerdots de l'equip *in-solidum*: Mn. Eduard Falcó i Mn. Milton. En l'homilia, Mn. Josep Garcia va destacar la figura de Maria com a font de salvació. Ella ens porta i ens ajuda a descobrir la presència salvadora de Jesucrist amb el seu exemple i la seva obediència a la voluntat de Déu.

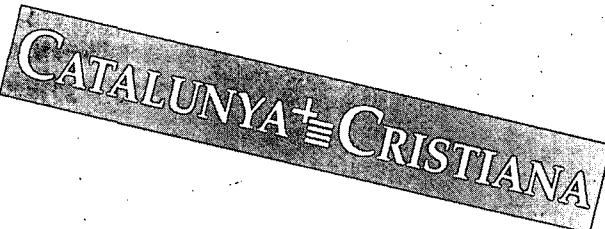
Acabada la celebració, el rector es va adreçar fervorosament a la gent del poble i a tots els familiars i amics que havien vingut a acompanyar-los en la festa per explicar-los i animar-los en la necessitat de col·laborar en un projecte de futur: la nova casa abadia per al poble de Cabacés. «Si hi ha casa abadia la presència del capellà hi està garantida», va afirmar. La Mare de Déu de les Neus és estimada per tot el poble i ho demostra el cant dels goigs que també els petits saben cantar animosament. És un signe que la devoció continua en aquest bonic paratge del Priorat.

Víctor-Manuel Cardona

Amics de Catalunya Cristiana

Amics, subscriptors,
lectors i pelegrins de

ROMIATGE A MONTSERRAT

Amb motiu del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

dissabte, 30 de setembre

Amics de
Catalunya Cristiana

BUTLLETA DE RESPOSTA Per trametre abans del dia 12 de setembre 06

ROMIATGE A MONTSERRAT

DELS AMICS, SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS

amb motiu del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

Nom i cognoms:

Tel.

Adreça

Codi

Població

☐ Hi anirem amb mitjans propis

☐ Amb autocar de Catalunya Cristiana: 11 €

☐ Tiquets de dinar, a 19 € cadascun

(Si és tot plegat, 30 € per persona)

Podeu ingressar l'import de PAGAMENT i adjuntar-nos el comprovant, fent-ho a:
CAIXA DE PENEDES compte núm: 2081-0100-12-3300010800,
indicant **COMpte MONTSERRAT** i el **VOSTRE NOM**. Moltes gràcies,

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis
08014 Barcelona
Telèfon: 934 092 700 - Fax 934 092 701

30

S
E
T
E
M
B
R
E

2006

L'horari d'atenció al públic serà de 10 a 13h. Gràcies.

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Romeria a l'illa de Buda

SANT JAUME D'ENVEJA.— Quan hom entra a l'illa de Buda, declarada parc natural (1983), contempla el seu encant, tot un terreny ple de vida. Hi ha multitud d'ocells, aus que nien en els senillers, amb un verd intens, uns cavalls que tranquil·lament pasturen als prats. Des de la parròquia de Sant Jaume d'Enveja, l'any 1999 es va voler recuperar aquest lloc com a punt de trobada, i per això el diumenge següent al 29 de juny, festa de Sant Pere, es fa la romeria. S'hi va amb carros, cavalls, cotxes i tractors a les dotze i se celebra una missa cantada. Solen unir-se a aquesta romeria els de Deltebre; dura dos dies i molts acampen a la gola de migjorn. Aquesta festa popular, en què participen l'Ajuntament i la parròquia, ha servit per aplegar molta gent del poble en una diada festiva en la calor de l'estiu, per venerar la memòria de sant Pere apòstol, pescador de Galilea i patró dels qui pesquen a la mar. (Mn. Antonio Bordàs)

Tarragona

«La pàgina expressa la vitalitat de l'Església a Catalunya»

■ Mn. Joan Miquel Bravo ha dissenyat el nou web de la Tarraconense

Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón és un sacerdot tarragoní de 33 anys que, per encàrrec de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, ha tingut cura del disseny del nou web de la Conferència Episcopal Tarraconense. Mn. Joan Miquel ha col·laborat com a vicari en diferents parròquies i després, com a rector, ha exercit el seu ministeri a les parròquies de la Secuita i de l'Argilaga. Adscrit a la Secretaria General de l'arquebisbat per als serveis informàtics des del 2005, ara ha estat enviat a Roma per ampliar estudis de teologia i de comunicació.

Mn. Joan Miquel és un jove sacerdot de 33 anys.

—Internet és una benedicció de Déu?

—És clar que sí. Tot allò que ajudi a promocionar i a dignificar la persona humana, sempre ho és. La informàtica ha ajudat en el treball de l'home i, si en fem un bon ús, és una eina extraordinària al servei de la humanitat.

—És també vehicle de pecats moderns?

—Té els seus perills. Hi ha persones que tenen addicció a Internet i que han de seguir un tractament mèdic per desenganxar-se'n. La informàtica no deixa de ser una màquina i les persones necessitem relacionar-nos, de tu a tu, de manera que l'ordinador pot esdevenir causa de timidesa i de solitud, entre d'altres perills.

—Com es va decidir que el web de la Conferència Episcopal Tarraconense es gestionés des de Tarragona?

—Anteriorment es feia des del bisbat d'Urgell. El fet de passar-ho a Tarragona té un doble motiu: per un costat, pel gran impuls que volia donar-li Mons. Jaume Pujol, president de la CET i, per l'altre, perquè l'arquebisbat de Tarragona ja era pioner en el seu web en la gestió, en l'equip de treball i en la qüestió d'arxius d'audició i de vídeo.

—Quins són els continguts?

—Principalment és la pàgina oficial de les províncies de la Tarraconense i de la de Barcelona, amb les deu esglésies locals que peregrinen a Catalunya. Per tant, és la veu dels bisbes, de les múltiples activitats que la CET organitza en l'àmbit de la pastoral. També hi ha uns apartats perquè ajudin en la vida dels creients (viure cristianament, el santoral, les pregàries, les lectures...) així com aspectes informatius (horari de misses, agenda...).

—Quina és, doncs, la seva utilitat?

—Expressar que l'Església que peregrina a Catalunya és viva. D'altra banda, també permet tenir informació de primera mà, accedir als documents originals, saber quines activitats es desenvolupen, programar l'agenda per participar en sessions de formació, trobades o assabentar-se de les celebraci-

ons dominicals a qualsevol indret de Catalunya, entre d'altres qüestions.

—S'hi incorporarà un fòrum, oi?

—Sí. El fòrum encara s'està estudiant, però evidentment serà una secció en què podràs expressar la teva opinió, des del respecte, el diàleg i la comprensió mútua sobre aquelles qüestions i temes actuals que t'interessen.

—La pàgina pot tenir interès per al no creient?

—Evidentment. Pel sol fet que pots tenir informació de primera mà, és ja interessant. A més, diem i atribuïm tantes coses a l'Església, que no diu ni fa, que serà de gran utilitat per a creients i no creients poder, no només estar informats, sinó també formats en temes eclesials, cosa molt important.

—Aquesta ocupació, que recau en un capellà, pot anar en detriment de la tasca pastoral que té encomanada?

—De fet som un equip que hi treballem i cadascú, des de la seva responsabilitat, hi ha dedicat moltes hores, de forma generosa i desinteressada, fet que és molt d'agrair. Pel que fa a les parròquies que tenim encomanades, sempre prioritzem el fet de ser pastors i procurem atendre tan bé com sabem i podem les comunitats cristianes que tenim encomanades.

Això no vol dir que, organitzant-nos el temps, no puguem abastar altres àmbits de la pastoral, com és en aquest cas fent un bon servei a molta gent que farà ús del web de la Conferència Episcopal Tarraconense.

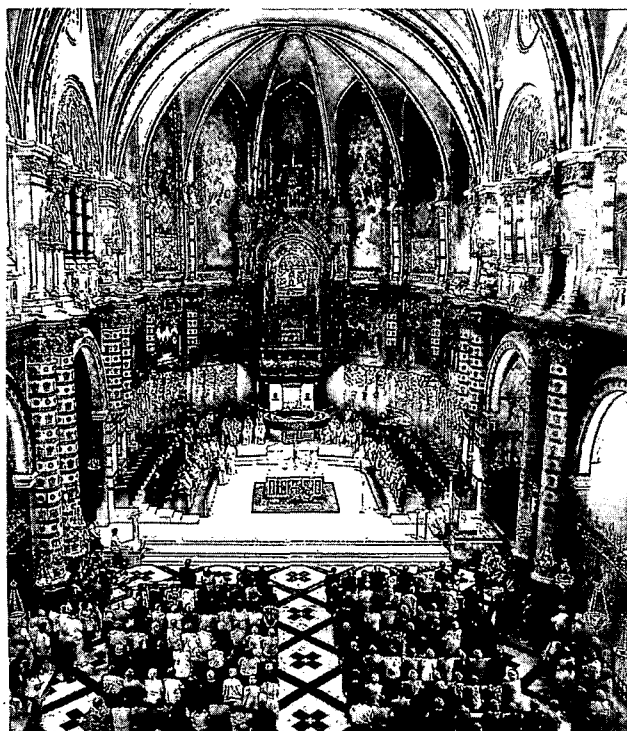
Joan Boronat

L'adreça web de la Conferència Episcopal Tarraconense és:

www.tarraconense.cat

Cada diumenge

La Missa Conventual de Montserrat en directe a les 11 del matí

radio principat

□ Barcelona 106.6	□ Tortosa 90.1	□ Lleida 91.5
□ Tarragona 100.6	□ Garraf 96.8	□ Cerdanya 104.4
□ Catalunya Central 93.7	□ Vic 91.3	□ La Seu d'Urgell 105.0
□ Girona 103.4		□ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Davant de les pors individuals, teràpia de grup

■ **Transtorns com l'ansietat, el pànic, l'obsessiu-compulsiu són especialitats dels grups d'ajuda mútua de l'entitat Transtorns d'Ansietat**

«Estem a la vostra disposició. A la de qualsevol que pateixi o hagi patit el mateix que nosaltres. La nostra experiència us pot ser útil i a l'inrevés. El nostre transtorn afecta moltes persones de totes les edats i independentment del seu origen, i el que ens importa és saber que actualment estem en condicions d'aconse-

guir una qualitat de vida acceptable per fer una activitat laboral, social i personal raonablement bona», d'aquesta manera s'adrecen els membres de l'associació Transtorns d'Ansietat a aquelles persones que pateixen ansietat. Els seus grups d'ajuda mútua estan oberts a tothom qui ho necessiti.

Tots ens veiem obligats en alguns moments de la nostra vida a fer front a l'ansietat personal i a pors que són part de la nostra vida quotidiana. Però per a milions de persones en el món l'ansietat i les pors són permanents i abrumadores i sovint interfereixen de forma dràstica en la seva vida diària. Aquesta gent pateix transtorns d'ansietat: un grup extens de transtorns psiquiàtrics que terroritzen i paralitzen. Es calcula que una cinquena part de la població patirà al llarg de la seva vida algun tipus de transtorn d'ansietat. Tot i que els símptomes són molt incapacitants, són alhora sensibles a tractament.

El 12 de maig del 1995 un grup de persones constituïa l'associació sense afany de lucre Transtorns d'Ansietat, grups d'ajuda mútua. I ho feien per aconseguir els objectius següents: ser un punt de trobada per a qui pateix o ha patit un transtorn d'ansietat; oferir-los informació, crear grups d'ajuda mútua (GAM) on sigui possible promoure canvis d'actitud en relació amb el problema; intercanviar experiències i informació amb grups d'altres comunitats i països i col·laborar amb altres associacions d'usuaris de salut mental. Tots els professionals que col·laboren amb l'entitat són voluntaris/àries que dediquen el seu temps gratuïtament.

L'activitat bàsica i nuclear de l'entitat és la constitució dels anomenats grups d'ajuda mútua (GAM). Actualment hi ha tres grups a la província de Barcelona. Els GAM són reunions de persones afectades per un mateix problema, en el cas d'aquesta entitat, pels transtorns d'ansietat. Estan creats i impulsats pels mateixos afectats i són un recurs mobilitzat en la comunitat i per a la comunitat. El grup capacita i enforteix els membres i

els fa solidaris davant dels seus problemes de salut, i a la llarga, es produeixen canvis favorables cap a aquests problemes en l'àmbit social. «Explicar el que els passa els fa bé. El grup en ell mateix els dóna força per poder parlar. Després de les sessions de GAM, les persones es plantegen la vida de manera diferent», explica Ramón Bufom, psicòleg voluntari en un dels grups d'ajuda mútua. «Si només tens la medicació no tens estímuls per fer canvis en la vida», afegeix. De fet, segons afirma, un dels nois que en aquests moments acudeix als GAM ha deixat la meitat de la seva medicació.

La gent que s'aplega en els grups acostuma a fer-ho per una mitjana de dos anys, i el mínim necessari és un any. Són grups de llarga durada perquè s'aconsegueixi la millora de qui hi va. S'apleguen un cop la setmana durant dues hores per anar posant en comú, cadascú, les seves experiències. Hi ha ocasions en què el psicòleg o expert present al grup prepara abans les activitats que es faran, com, per exemple, la lectura de contes després de la qual es fa una tertúlia o exercicis de relaxació, etc.

A més de ser un recurs-servei, els GAM ofereixen intercanvi d'informació, d'experiències, de suport entre els seus membres, acti-

vitats de lleure, etc.

Aquests GAM responen al compromís expressat pels mateixos membres de l'entitat que la societat els accepti, «tot i que pensem que primer ens hem d'acceptar tal com som sense renunciar a fer el possible per superar-nos».

Un objectiu per setmana

Però els GAM mai no són substituïts de les teràpies professionals, tot al contrari. Segons asseguren en l'entitat, és de vital importància continuar un tractament adequat d'un bon professional. Els GAM són un complement per a qui no pugui fer-ho

sol i per a qui l'entorn no sigui prou positiu.

Els principis en els quals es basa el funcionament dels grups són: cada integrant del grup, en la mesura de les seves possibilitats, ha d'ajudar la resta tant com a ell mateix, i participar, fent l'esforç de ser positiu, animant, treballant els objectius, etc. L'altre 50% del funcionament del grup és aconseguir els objectius. Per superar les pors, afirmen des de l'entitat, no hi ha cap altre camí que afrontar-les, i «això és el que potenciem a les nostres reunions». Cadascun dels que hi van, unes 6 o 7 persones per cada grup d'ajuda, es marca el seu objectiu per a la setmana. Cadascú el seu i al seu ritme. Durant tota la setmana s'hi treballa, perquè s'han compromès a fer-ho, i quan es retroben set dies més tard es fa un balanç amb el resultat. Les experiències dels altres serviran per millorar el treball de cadascú i per motivar-los a continuar treballant en els seus objectius. «En aquestes reunions es produeix una descàrrega emocional que resulta summament positiva, perquè serveix per reavaluar. Amistat, confiança i treball personal seran el complement ideal del tractament mèdic de cadascun de nosaltres», asseguren des de l'entitat.

Hi ha grups especialitzats segons l'afecció. Hi ha, per exemple, grups formats que tracten la fòbia social, els transtorns obsessius-compulsius i l'ansietat generalitzada.

Consuelo Chaves

**ASSOCIACIÓ DE
TRANSTORNS
D'ANSIETAT**

C/ ROSELLÓ, 49
08903. L'HOSPITALET DE
LLOBREGAT
TEL. 646 715 394 /
666 292 973
atagam@ansietat.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Després d'haver descansat a la població turca d'Adana, empenem el camí pregant dins de l'autocar amb *Magnificat*, el llibre mensual d'oracions amb què ens va obsequiar Mn. Ramon Font, fins arribar a Tars, la ciutat natal de sant Pau (o Saule). Passem simbòlicament per la porta de Cleòpatra, la mateixa per la qual va sortir l'apòstol, per començar el nostre pelegrinatge.

De nou en camí, arribem a un lloc estrany i emblemàtic: la Capadócia, regió de l'Àsia Menor. En una de les valls, el Göreme, visitem esglésies i monestirs excavats a la roca, mentre anem escoltant meravellats el perquè dels noms —sempre segons les pintures que s'hi conserven— i així trobem l'església de la «Poma», de la «Sivella», de «Santa Bàrbara», de «Sant Jordi»... Tot contemplant el «nostre sant Jordi» hem d'admetre que l'hem de «compartir» i comprendre una mica que l'Església realment és universal...

L'endemà, de bon matí, sortim per veure que no eren les sorprenents figures que vam visitar ahir les úniques que trobarem: la ciutat subterrània de Kaymacli és impressionant. Se'ns diu que té onze pisos sota terra, dels quals nosaltres baixem fins al cinquè i en tenim prou per veure habitacions, cuines, sales, esglésies, totes excavades pacientment a la roca. Hi cabien unes 10.000 persones, que hi van viure des del segle x aC fins al segle XIII dC i on es creu que hi havia comunitats cristianes ja al segle II, àdhuc abans d'anar-hi sant Pau per evangelitzar la regió.

També, completament excavats a les roques, trobem els monestirs de Zelve, els primers monestirs com a tals, on viuen i prediquen els tres Sants Pares capadocis, i que ha estat habitat per cristians ortodoxos fins a la primera meitat del segle XX. Quedem enlluernats en veure les anomenades «Xemenies de Fades» i la «Vall dels Coloms». A més de meravellar-nos davant de les obres d'art de la natura, a Ürgüp admirem les obres d'art de les famoses «teixidores» de catifes turques en una visita a una fàbrica. En una immensa exposició se'ns expliquen fil per randa tots els detalls.

Celebració de la missa

Poc després, el guia ens comenta que estem anant per la «ruta de la Seda». Ens aturem una estona per entrar a la «posada del Rei», una de les moltes que hi ha en el recorregut de les caravanes de transport. Seguint la ruta arribem a la ciutat de Konya (l'antiga *Iconium* o «ciutat de les icones») i el primer que fem és celebrar missa a l'església de Sant Pau. Malauradament, aquesta església té pocs fidels perquè ens diuen que a Konya només hi ha una sola família cristiana; la resta dels habitants són musulmans i molt conservadors.

A la ciutat de Denisli comencem un nou dia. Arribem a Pamukkale —nom que vol dir «castell de cotó»—, on trobem una de les vistes més curioses del viatge: un penya-segat de dures cortines d'escumes blanques en forma de grans safates

Un viatge extraordinari a les arrels de la cultura cristiana

Des de fa un temps es va iniciar en nosaltres una mena de necessitat de palpar, en esperit i en carn, la veritat de la nostra història com a creients. Com es va propagar la paraula? On es va posar el fonament de la nostra cultura cristiana? La resposta: Àsia Menor (Turquia). Recentment hem fet un pelegrinatge per tal de seguir les petjades de sant Pau. Un viatge tan proper en l'espai —poc més de tres hores d'avió separen la nostra terra de l'Àsia Menor—, com llunyà en el temps —l'any vinent farà 2.000 anys del naixement de sant Pau— que volem compartir-lo amb els lectors de *Catalunya Cristiana*.

Pelegrinatge seguint les petjades de sant Pau

Un viatge inoblidable als orígens del cristianisme.

plenes d'aigües blaves. A la planúria superior d'aquest «castell de cotó» trobem les restes de la ciutat de Hieràpolis, que visitem. Recordem com sant Pau l'anomena en els seus escrits.

Encara no hem paït el que hem vist i ja ens trobem a la terra de sant Joan i de l'Apocalipsi. Passem per Laodicea, continuem fins la ciutat grecoromana d'Afrodisia i arribem a Milet. En el teatre d'aquesta ciutat Mn. Ramon ens recorda el discurs de sant Pau als germans d'Efes, quan s'acomia d'ells per marxar cap a Jerusalem, donant per acabat el seu tercer viatge. Amb l'emocionat record de l'apòstol acaba també el nostre dia arribant a l'espectacular port de la ciutat de Kusadasi, on descansen. L'endemà és diumenge. Sortim de l'hotel i anem directament a Meryemana («casa de Maria»), on, entre arbres i ocells, al costat mateix de la caseta, tenim l'altar primorosament preparat per celebrar missa. Mentre nosaltres preguem, ens adonem que la llarga filera de gent que vol visitar la casa de

Maria no para ni un moment.

A la Mare de Déu la veneren pràcticament totes les confessions. Per als musulmans, Maria és un personatge, «la Mare del Profeta», i com a tal li tenen un gran respecte. Sí, Maria es deixa estimar per tothom i nosaltres l'hem de compartir, com hem après a compartir amb alegria i respecte el nostre patró sant Jordi amb la

resta de germans, als qui ella mateixa ens apropa per l'amor que els té i ens té. Moltes persones, moltes esglésies... i una sola Mare que arriba a tots per igual. No pot ser d'una altra manera: qui es pot resistir a estimar una doneta senzilla,

lla, pobre i sola? Tot pensant, baixem fins a la «font de la Verge», d'on segurament ella treia l'aigua per a la llar...

Sant Pau i sant Joan

Amb aquests pensaments arribem a Efes, on fem una visita exhaustiva a les ben conservades ruïnes i recordem no només sant Pau, que va visitar la població, sinó també sant Joan, que hi va viure

i a qui va dedicar una de les seves cartes de l'Apocalipsi. Tot seguit visitem les ruïnes de l'església de Maria, on va tenir lloc el Concili celebrat l'any 430 i en el qual es va proclamar que Maria és la Mare de Déu. Finalitzem el dia amb una visita a la basílica de Sant Joan, on hi ha la tomba de l'apòstol i un dels baptisteris per immersió, tal com es batejava en els primers temps del cristianisme.

L'endemà agafem un vol interior per anar a Istanbul i un cop allà fem una primera passejada per aquesta ciutat tan grandiosa, mentre ens expliquen la seva llarga i curiosa història. Visitem el palau Topkapi, que ens deixa bocabadats, tan bocabadats com la vista des de l'hotel on dormim plàcidament fins que, amb la primera claror del dia, els muezzins de les 1.500 mesquites d'Istanbul s'arrenquen de sobte a resar amb sons cànctics des dels minarets i ens desperten a tots.

A Istanbul hi vam estar dos dies més. Comencem un nou dia amb la celebració de la santa missa a l'església de Sant Antoni. Després ens recull l'autobús per seguir coneixent la ciutat: l'església de Sant Salvador, les cisternes de Justiniana, la mesquita Blava, l'església de Santa Sofia, el gran basar, etc. Estem totalment seduïts pel seu encant, malgrat que encara ens espera més: passem pel Bòsfor i pel barri dels Pescadors, visitem el famós mercat de les espècies, on fem provisió de dolços (entre els quals unes delícies turques anomenades *bacabla*), polseretes, mocadors, *pasmines*, mantells, espècies, caviar, gots de te...

Només queda una tarda i el grup es desmembra. Cadascú vol dir adéu a la ciutat d'una manera particular. Un grup anem a posar el colofó a l'estada amb la visita a la Süleymaniye, i de tornada a un típic barri i mercat que ens acaba d'enamorar de la ciutat, tal com ens ha enamorat tot el país.

Istanbul ens ha encisat amb la seva màgia i contrastos. Un d'aquests contrastos ens pot donar una gran lliçó: malgrat que Turquia pateix un greu problema d'aigua potable, l'aigua ens ha acompanyat al llarg de tot el viatge: el pou de Sant Pau, la font de la Verge, el baptisteri a Sant Joan, les termes, les cisternes... És casualitat? Això ens fa adonar de tot el que podem aprendre de l'aigua:

- Segueix ferma el seu camí per la llera: constància i fidelitat.
- S'emmotlla al flascó on la posem: humilitat i acceptació.
- Salta en cascada per seguir el camí: valentia.
- Neteja per on passa: testimoni i puresa.
- Si ve plujosa, ve igual per a tothom: justícia.
- Es deixa transformar (estat líquid, sòlid i gasós): conversió.
- I si una gota ens rodola per la galta? Potser un emocionat agraïment a Mn. Ramon Font per aquests dies tan especials... o també perquè han passat els dies i ens cal dir: amics i companys de viatge, adéu-siau!

M. Àngels Duatis

Moltes persones, moltes esglésies... i una sola Mare que arriba a tots per igual

cultura

El Museu de Montserrat incorpora una obra de José Ocaña

■ L'artista és l'autor d'un singular quadre dedicat a la Mare de Déu de Montserrat

MONTSERRAT.— La figura de José Pérez Ocaña (Cantillana, 1947 - Sevilla, 1983) s'ha fet un lloc al Museu de Montserrat. Va ser un personatge que va marcar la vida de la Rambla i la plaça Reial en la Barcelona del final dels anys setanta. Un

quadre seu —que representa una Mare de Déu de Montserrat amb els vestits acampanats típics del segle XIX— s'ha incorporat a la secció Nigra Sum, d'iconografia de Santa Maria de Montserrat, del Museu de Montserrat.

José Ocaña és un element encara actiu en la memòria de la transició democràtica, precisament per les seves contradiccions personals i per la provocació que va significar en aquell context social tan especial. Amb el temps, la memòria d'Ocaña està esdevenint emblemàtica i entranyable; per això la seva figura no para de ser objecte de comentaris i de valoracions de tota mena.

Els seus dibuixos són cercats per col·leccionistes i per entitats culturals com a testimonis gràfics i vivents d'una època d'importància històrica singular. Cineastes, novel·listes i memorialistes esmenten sovint la figura complexa, cridanera i, al mateix temps, pacífica i tendra d'aquest artista, que no ho volia ser, i d'aquest espécimen d'una marginació que aspirava a tenir carta de ciutadania entre la població normal i corrent.

José Ocaña va visitar Montserrat diverses vegades. Besava la Moreneta i li agradava passar-hi estones mirant els exvots, els caps, les cames i els pits de cera, fotografies dedicades de soldats que anaven a la mili o que en tornaven indemnes, de nens que sortien d'una malaltia, vestits de núvia agraïda, imatges religioses de gent que canvia de pis... Aquest món bigarrat també era el seu. Un dia va visitar el Museu de Montserrat i va parlar casualment amb el seu director, el P. Josep de C. Laplana, i li va dir que ell també pintava i que li agradaria fer alguna cosa per a Montserrat. Era un cas dels que es presenten molt sovint i el monjo no li va donar especial importància.

Un quadre d'allò més original.

Uns quants mesos més tard, un amic d'Ocaña va contactar amb el P. Laplana per comunicar-li la mort d'aquest personatge emblemàtic d'una cultura i d'una contracultura, ara que l'informava que la voluntat del desaparegut artista era que a Montserrat hi hagués un testimoni de la seva vida i del seu amor a Catalunya, «on havia passat els anys més densos de la seva vida».

Aquesta persona es va presentar amb un quadre sorprenentment estrident de 130 x 97 cm, signat el 6 d'octubre del 1982. L'obra representava una Mare de Déu de Montserrat, amb els vestits acam-

panats típics del segle XIX, i unes muntanyes interpretades de manera fantasiosa, tot tret segurament d'una estampa antiga que Ocaña devia trobar en els encants setmanals de davant de la catedral de Barcelona.

Vint-i-dos anys d'espera

El seu quadre ha estat guardat durant vint-i-dos anys en el dipòsit del museu montserratí esperant elements de judici que permetessin una valoració ajustada d'aquesta obra singular. Des del Museu de Montserrat es considera que aquest temps prudencial ja ha passat i ha dictat sentència favorable a l'obra de José Ocaña. No ha estat cap decisió esnobista ni estratègica o comercial, sinó que ha estat el consentiment gairebé unànim de l'equip consultiu i assessor del museu, el qual afirma que el quadre és «una novetat en tota la història de la iconografia cristiana».

L'obra d'Ocaña no és blasfema, però tampoc no és devota. No es riu de la Santa Imatge, simplement la interpreta a la manera andalusa i popular per fer-ne un emblema d'una cultura voluntàriament anti-moderna i persistent, com la mateixa fe del poble. El detall més personal i còmic de l'estampa es troba en la galeria de caps d'angelets, que són autèntiques caricatures de personatges de fireta. Produeix una especial tendresa el cap de l'angelet curt de vista, que porta ulleres. És una absoluta novetat en tota la història de la iconografia cristiana. És que els miops no poden aspirar a ser àngels? (C.C.)

Donació de biblioteques i arxius particulars a l'Església tarragonina

TARRAGONA.— Durant el mes de juliol van tenir lloc dos actes units per un comú denominador: la donació de biblioteques i arxius particulars, la presidència de Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, com a donatari i el signe d'amor i confiança en l'arxidiòcesi per part d'uns preveres que han dedicat la seva vida al seu servei.

El 12 de juliol passat, a la residència sacerdotal de Tarragona, Mn. Blasi Quintana Argilés, canonge de la catedral de Tarragona, va fer donació dels volums de la seva col·lecció particular i de la del seu germà Mn. Ramon (a.c.s.), que també havia estat canonge de l'esmentada seu metropolitana, a la Biblioteca del Seminari, i dels arxius personals de tots dos germans a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona.

D'altra banda, el dia 20, al despatx del senyor arquebisbe, es va signar l'acta de donació a la Biblioteca del Seminari de la biblioteca de Mn. Francesc Esplugas Llorens, canonge de la catedral de Tarragona. Aquesta biblioteca està formada per més de 10.000 volums i conté la dels seus pares i germans. També alguns amics han col·laborat en la seva formació. Les esmentades col·leccions formen un conjunt de temàtica molt variada i interessant, el qual, amb els documents dels arxius abans referenciats, podran ser un gran ajut per als investigadors.

En aquest sentit, aquests esdeveniments són un pas més del gran projecte que proposa convertir la Biblioteca del Seminari en un centre d'investigació de primera categoria i d'abast internacional, dintre de la tradició de ser el conservador secular dels fons bibliogràfics de l'arquebisbat de Tarragona, de la mateixa manera que l'Arxiu Històric Arxidiocesà ho és de la memòria, ja que no podem oblidar que l'Església de Tarragona al llarg del temps ha promogut la cultura, assenyaladament la d'arrel cristiana.

Joan Boronat

Surt el 12è número de la revista «Poblet»

POBLET.— Ha vist la llum el dotzè número de la revista *Poblet*, de periodicitat semestral, corresponent al mes de juliol del 2006 i editada per la Germandat del Monestir Cistercenc de Santa Maria de Poblet. La publicació inclou les habituals seccions, com ara el «Pòrtic de l'abat», i destaca en aquesta ocasió, pel seu indubtable interès, la reproducció íntegra de la conferència dictada pel P. Francesc Abel, s.j., de l'Institut Borja de Bioètica, sobre les relacions i problemes entre la ciència i

moral catòlica, a propòsit de l'embrió humà.

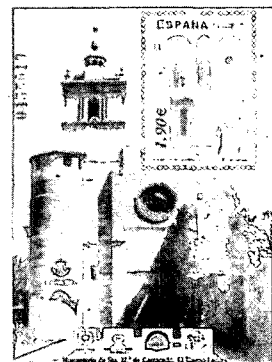
Així mateix, en un altre apartat s'informa de les visites realitzades a Poblet per part de rellevants personalitats del món de la política, de l'estament militar i clubs esportius. Com a petita novetat, aquest número de *Poblet* té un racó dedicat a l'humor. Tal com s'indica a l'editorial, «Déu és també el diví Pare de la ironia. La fe que professem ens invita a l'art de somriure», conclou l'escrit. (J.B.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Monestir de Santa Maria de Carracedo (Lleó)

Espanya va emetre el 2004 un segell dedicat al monestir de Santa Maria de Carracedo (Lleó). Va ser fundat l'any 990 pel rei Bermut II el Gotós i està situat a El Bierzo, a la diòcesi d'Astorga. Va pertànyer als benedictins. Destruint pels musulmans, va ser restaurat per Alfons VII (1138-1139) i va passar a mans dels cistercencs. Es va canviar llavors l'advocació de sant Salvador per santa Maria. Aquest monestir va ser afavorit per nombrosos reis i pontífexs.

La «crucifixió» de Madonna a Roma, un «acte d'oberta hostilitat»

CIUTAT DEL VATICÀ.— La cantant pop Madonna ha tornat a escandalitzar i aquesta vegada ho ha fet a l'Estadi Olímpic de Roma, a un quilòmetre de la plaça de Sant Pere del Vaticà. El seu concert Confessional tour, l'únic a Itàlia, va reunir 70.000 persones i va estar protagonitzat per la polèmica decisió de fer-se crucificar en una creu de diamants que costa 20 milions de dòlars.

El cardenal Ersilio Tonini ho ha titllat d'«acte d'oberta hostilitat, ja que fer-se crucificar a la ciutat del Papa i dels màrtirs és una provocació». Alguns rectors de parròquies romanes també han criticat la decisió de la cantant i es pregunten què hauria passat si en comptes de la creu i Roma el cas hagués estat l'Alcorà i un país de majoria musulmana.

Han sortit en defensa del símbol del cristianisme també altres exponents religiosos com Mario Scajola, líder de la Lliga Musulmana Mundial, i representants de la comunitat jueva romana, de línia ortodoxa. La portaveu de la cantant justifica l'espectacle dient que Madonna té un missatge de pau i tolerància i que la creu és precisament el màxim símbol del sacrifici i de l'amor. És més, la portaveu va dir que «el papa Benet XVI valoraria molt l'espectacle». Alguns polítics de la Margherita (socialistes) han manifestat el seu desacord amb la proposta de convidar el Papa, que consideren «inadmissible».

Mentre Madonna es feia hissar a la creu, darrere el podi es veien imatges de nens i nenes del Tercer Món, guerres, desastres ecològics i líders polítics i religiosos, entre ells el papa Benet XVI, Berlusconi i Osama Bin Laden. Madonna va recordar als seus fans que «és possible canviar el món» i els va instar a mobilitzar-se.

Miriam Díez Bosch

Exposició permanent del Llençol Sant a Jerusalem

■ El seu objectiu és que els pelegrins reflexionin sobre els patiments de Crist

JERUSALEM.— Recentment es va inaugurar a l'Institut Pontifici Notre Dame de Jerusalem l'exposició permanent *Qui és l'home del Llençol Sant?* L'acte inaugural va ser presidit per l'arquebisbe Antonio Franco, nunci apostòlic de Benet XVI davant d'Israel i delegat apostòlic a Jerusalem i Palestina.

El discurs d'obertura va anar a càrrec del P. Héctor Guerra, *l.c.*, director del projecte, el qual va recordar que el sudari de Torí mostra diferents patiments com la flagel·lació i la crucifixió de Jesús de Natzaret, que coincideixen sorprenentment amb el relat del profeta Isaïes i amb el que esmenten els Evangelis.

Les conferències magistrals van ser impartides pel professor Bruno Barberis, director del Centre Internacional de Sindonologia de Torí, i pel professor Avinoam Danin, eminent especialista en Botànica de la Universitat Hebrea de Jerusalem.

El que més destaca de l'exposició és una còpia digitalitzada del Llençol Sant, tal com es troba a Torí, i una escultura realitzada en bronze per l'escultor italià Luigi Mattei, el qual ha aconseguit reconstruir en tres dimensions el cos de l'home del Llençol Sant. L'escultura mostra per primer cop el cos sencer imprès al llenç.

Es troba molt a prop del Sant Sepulcre (davant de la Porta Nova), i la finalitat principal d'aquesta iniciativa és ajudar els milers de pelegrins que visiten Jerusalem a reflexionar i a valorar els patiments de Crist de la manera que consten als Evangelis i que semblen documentats en el Llençol Sant.

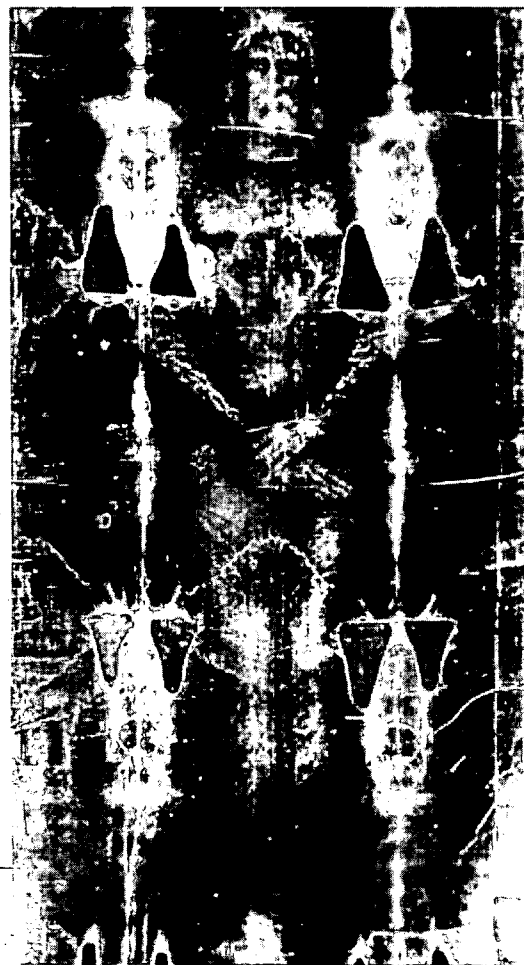
Entre la tradició i la ciència

Si bé els estudis científics realitzats sobre el Llençol Sant difereixen sobre la seva autenticitat, en un discurs pronunciat a la catedral de Torí el 24 de maig del 1998, Joan Pau II va qualificar aquest

llenç de «repte a la intel·ligència» per l'extraordinària crònica visual que ofereix la Passió de Crist.

«Com que no es tracta d'una matèria de fe, l'Església no té competència específica per pronunciar-se sobre aquestes qüestions. Encomana als científics la tasca de continuar investigant per trobar respostes adequades als interrogants relacionats amb aquest llenç que, segons la tradició, va embolcallar el cos del nostre Redemptor quan va ser devallat de la creu», va concloure el Pontífex. (Zenit)

Una de les novetats és una còpia digitalitzada del Llençol Sant.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

De vegades, no hem de córrer

Les pastanagues, al plat d'amanida, són una gran font de vitamines i exerceixen un efecte molt positiu en el nostre cos. Això sí, segons em va comentar un amic metge, en una pastanaga crua no s'absorbeix gairebé res de carotenoides, si no és combinada amb unes quantes gotes d'oli.

Mentre assaboreixo plàcidament aquestes verdures, observo des de l'interior de la finestra de la cuina del restaurant un xoc frontal entre dos cotxes.

Hi ha dos moments en els quals no hauríem de córrer, mentre mengem i quan conduïm.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Les virtuts del sacerdot d'Ars

Hola, amics! El diumenge 6 d'agost es va celebrar a l'església de Sant Joan Maria Vianney, de Barcelona, una eucaristia concelebrada en honor del sant patró d'aquesta comunitat parroquial. El convidat va ser el pare Santiago, provinent de Buenos Aires (Argentina), el qual en l'homília va parlar de les virtuts del sacerdot d'Ars. Sant Joan Maria Vianney, que va viure a França durant una època difícil, ens va ensenyar que amb força de voluntat es pot arribar lluny en la vida. La seva intuïció i bons consells van fer que passés hores i hores al confessionari de l'església del poble d'Ars.

El pare Santiago també va comentar la faceta de bon sacerdot de sant Joan Maria Vianney. Amb gran paciència, rebia fidels i pelegrins d'arreu de França. És un bon exemple i ajuda per pregar Déu amb la finalitat que ens envii bons i sants sacerdots, així com per fer créixer les vocacions sacerdotals. L'eucaristia va finalitzar amb la veneració de la relíquia del sant. Els fidels van ser obsequiats amb una fotografia i pregària del sacerdot d'Ars.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

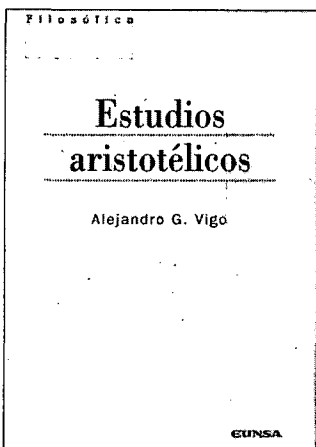
Coses de la vida

Llibres

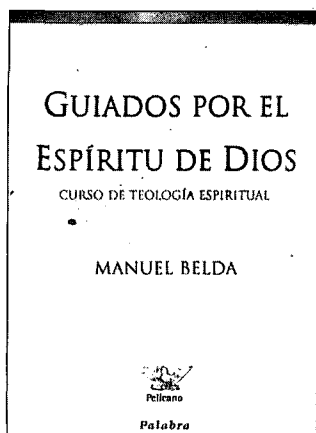
El pensament d'Aristòtil

Aquest volum presenta, en versió revisada i parcialment actualitzada, una col·lecció de catorze estudis sobre diferents aspectes del pensament d'Aristòtil, apareguts originalment en revistes especialitzades entre els anys 1989 i 2003. Els treballs s'agrupen en tres seccions (filosofia teòrica, filosofia pràctica i discussió) i cobreixen una variada gamma de temes i problemes vinculats amb aspectes centrals del pensament aristotèlic, sobretot en àrees com l'ontologia. (C.C.)

Alejandro G. Vigo, *Estudios aristotélicos*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Filosófica, Barañáin 2006, 475 pàg.

Manual de teologia espiritual

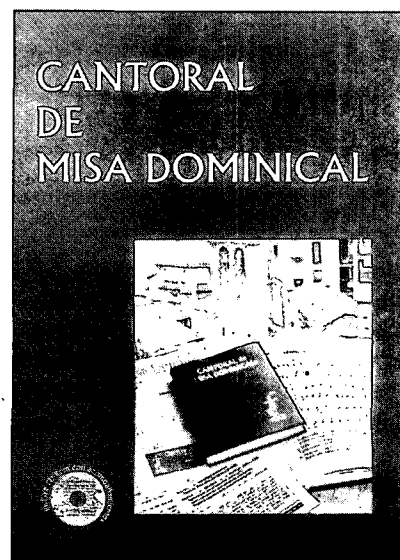
Per teologia espiritual s'entén la disciplina teològica que estudia el procés progressiu de comunicació i unió d'amor entre l'ésser humà i la Santíssima Trinitat, sota l'acció santificadora de l'Esperit Sant. Quins són els trets característics?, quins factors determina el seu creixement? Aquestes són algunes de les preguntes a les quals el sacerdot i teòleg Manuel Belda mira de donar resposta en aquest manual, que ha titulat amb unes paraules de sant Pau: «Guiats per l'Esperit de Déu.» (C.C.)

Manuel Belda, *Guiados por el Espíritu de Dios. Curso de teología espiritual*. Editorial Palabra, Col·lecció Pelicano, Madrid 2006, 366 pàg.

Àmplia proposta de cants

Aquesta edició renovada del *Cantoral de missa dominical* vol oferir a les comunitats cristianes una àmplia proposta de cants per als diferents moments de la celebració eucarística i per als diferents temps litúrgics i sagraments. I pensant especialment en la celebració eucarística dominical. La novetat important d'aquest llibre és la inclusió d'un CD-rom amb els acompanyaments de la majoria dels cants, que permetrà visualitzar-los a l'ordinador, escoltar-los i imprimir-los. (C.C.)

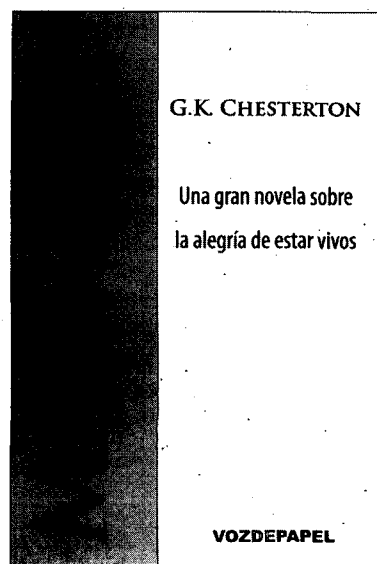
AA.DD., *Cantoral de missa dominical*. Centre de Pastoral Litúrgica, Barcelona 2006, 463 pàg.

L'alegria de ser vius

Manalive suposa un dels cims literaris del genial escriptor britànic G. K. Chesterton (1847-1936), una de les figures més destacades de la literatura contemporània. Publicada per primer cop el 1912, arriba a l'Estat espanyol de manera oficial 94 anys després. En aquesta novel·la el lector queda embolcallat en una trama enigmàtica amb grans dosis d'humor i paradoxes. Constitueix la quinta essència de la poètica chestertoniana: l'alegria de ser vius. (C.C.)

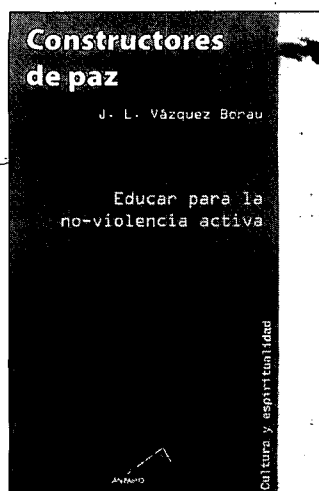
G. K. Chesterton, *Manalive*. Editorial Voz de Papel, Col·lecció Nostos, Madrid 2006, 282 pàg.

Camí de reconciliació

És urgent posar fi a la violència armada perquè la guerra devora enormes recursos humans, econòmics o materials, sotstrats de l'esforç del desenvolupament. Així mateix, els conflictes bèl·lics trenquen la unitat de la humanitat, dels pobles i de les persones. El filòsof i teòleg J. L. Vázquez Borau proposa en aquest llibre construir la pau, no com una conquesta sobre l'altre, sinó com una victòria sobre nosaltres mateixos, la qual permetria la reconciliació tant interior com pública. (C.C.)

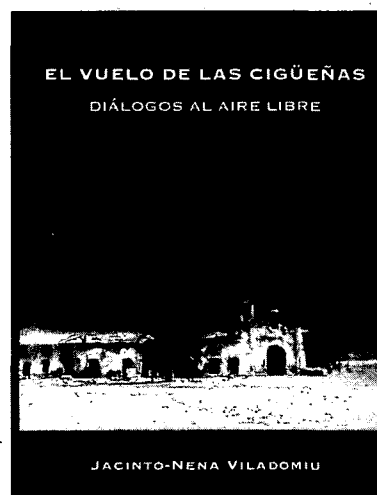
J. L. Vázquez Borau, *Constructores de paz. Educar para la no-violencia activa*. Editorial San Pablo, Col·lecció La Persona, ¿Qué es?, Madrid 2005, 131 pàg.

Els valors que ofereix la vida

Volant —com les cigonyes— sobre la història i recordant les pròpies vivències, els autors d'aquest llibre s'endinsen en el món de les experiències filosòfiques i espirituals que han completat la seva vida fins als nostres dies i dins del món secularitzat d'avui. Es tracta d'un assaig en el qual es ressalten els valors autèntics de l'aventura apassionant que ens ofereix la vida, així com el fet d'adonar-nos que Déu ens coneix individualment. Tot un descobriment. (C.C.)

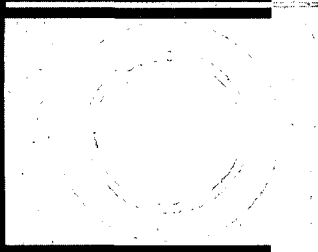
Jacinto-Nena Viladomiu, *El vuelo de las cigüeñas. Diálogos al aire libre*. Autoedició, Barcelona 2006, 196 pàg.

Amanida verda amb fruits secs i pinya

INGREDIENTS:

enciam
nous
pinyons
pinya
iogurt
anxova
ceba

PREPARACIÓ:

En una plata poseu-hi una base d'enciam.
A sobre, afegiu-hi generosament unes quantes nous i pinyons i uns trossets de pinya.
A part, en un bol, bateu-hi un iogurt amb quatre cullerades d'oli, una anxova de llauna picada i una culleradeta de ceba també ben picada, barregeu-ho tot i tireu-ho a sobre l'amanida.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La crítica literària d'aquesta setmana

Marguerite Yourcenar, retrobada

Hi ha un exercici bastant útil per conèixer quins són els índexs qualitius de lectura de la gent corrent: rastrear les llibreries d'ocasió i veure quins llibres han estat posats una altra vegada en circulació, després d'una lectura més o menys avaluada. És un exercici que els francesos anomenen *bouquiner*, i de vegades podem tenir moltes sorpreses, i podem topiar amb llibres que semblaven introbables, i fora de la circulació...

Fa un parell de dies, sense anar més lluny, en una d'aquestes llibreries, on ara també hi ha discos DVD, hi vaig trobar una peça magnífica: la transcripció d'una entrevista amb Marguerite Yourcenar (1903-1987) al programa de la TV francesa titulat *Apostrophe*, i en la qual l'autora francobelga exposa totes les seves idees sobre la literatura, les motivacions de les seves obres i una sèrie d'anècdotes que han conformat la seva vida, ja octogenària.

Una troballa, si voleu, trivial, però que va donar peu a una revisió de les seves obres, que vam poder acompanyar amb la relectura del llibre de Michèle Goslar, *Marguerite Yourcenar, qué aburrido hubiera sido ser feliz*.

Rellegir una altra vegada la seva visió d'Adrià, del món clàssic, de certa manera d'observar des de la maduresa els mil laberints i trampes de la vida és traslladar-se a un món clàssic, amb les connotacions d'una modernitat i unes intuïcions que només aconsegueixen els que han pogut penetrar en l'essència mateixa de les coses, sense que els traïxin visions parcials, frívols i precipitades. Yourcenar és l'equilibri en-

mig d'una passió profunda per la vida, viscuda des de la serenitat, i sense ambicions, però insertada en el món que anomenem clàssic, per la mesura i la desmesura conjugades en un sol element personal. Educada en un ambient auster gairebé protocol·lari, en va fugir tan aviat com va poder i el fet dels últims temps de la seva vida, al seu refugi de la part nord dels Estats Units, reflecteix la seva voluntat d'aïllament, i la recerca necessària de respostes en la vida, que va voler viure saltant-se moltes regles, ella que adorava el món clàssic. Potser això mateix explica els seus esforços per desxifrar què hi havia darrere d'uns personatges que l'atreïen precisament per la seva contenció, i també per la valentia amb què trencaven l'ordre establert.

Encara des del seu retir dels Estats Units segueix de ben a prop els esdeveniments del seu país. El maig del 68 la commou profundament, reacciona amb estupor i angioxa, gairebé responsable, davant els extrems als quals s'arriba. Davant l'autoimmolació de l'estudiant More, va escriure: «Els que ens van deixar, sens dubte,

eren els millors: els necessitàvem. Que potser els hauríem salvat si els haguéssim persuadit que el seu rebuig, la seva indignació, eren necessaris, si haguéssim sabut aquesta facilitat sinistra amb què han mort la dificultat heroica de viure (o tractar de viure) de manera que aconseguim fer del món un lloc menys escandalós del que és.»

Un contacte amb la vitalitat de pensament de Yourcenar obliga a una reflexió en profunditat sobre molts dels plantejaments estereotipats que abunden al nostre entorn. I la lectura de les seves obres pot ser alguna cosa més que un entreteniment estiuenc. No hi ha gaires textos que ajudin a ser millors els que els llegeixen. Estem saturats de mediocritats de tot ordre: literari, polític, social, religiós, i ens apropem a molta lletra impresa que ni tan sols serveix de somnífer.

L'aproximació al món clàssic —sigui de l'època i del país que sigui— és un revulsiu per a la necessitat humana, social i personal de millorar el propi nivell de vida. *El dulce far niente* de les nostres nostàlgies és una traïció a la nostra vida.

Cristóbal Sárrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Francesc Teixidó torna a guanyar el Certamen Ciutat de Mollet

La XIII edició del Certamen Ciutat de Mollet de Sardanes i Música per a Cobla s'ha resolt amb la proclamació del veredict del Jurat.

Efectuada la valoració de les composicions presentades a aquest concurs per part dels mestres Manuel Oltra, Jesús Ventura, Jaume Cristau i Josep Cassú, sota la presidència de Josep Solà, el jurat ha decidit l'atorgament del premi de composició d'obres per a cobla de format lliure establert en les bases i, pel que fa referència al premi de composició de sardanes ha valorat per igual dues de les peces presentades i ha decidit sumar la dotació del premi i la de l'accessit i atorgar un doble premi *ex-aequo*.

Francesc Teixidó ha estat doblement guardonat en obtenir el premi de composició de música per a cobla amb la seva obra *Concertino*; així com un dels premis de composició de sardanes per la seva peça titulada *Comiat*. La dotació econò-

mica d'aquests dos premis és de 1.652,5 euros. Volem recordar que cinc sardanes de Francesc Teixidó han estat premiades en successives convocatòries d'aquest concurs: *Isabeleta*, *Idil·li*, *Contrast*, *Festa major* i *Noces d'or*, obtenint diverses distincions en les edicions celebrades entre els anys 2001 i 2005. Enguany Francesc Teixidó fa 40 anys i, per tant, ha arribat al límit d'edat d'aquest concurs i s'acomia-da amb tots els honors, amb aquest doble guardó per l'obra *Concertino* i per la sardana *Comiat*.

Obrint-se camí, arriba l'altre autor premiat enguany en aquest certamen: Jordi Castellà. Castellà és un jove músic de 25 anys, resident a Cervera, que ha presentat a concurs la seva sardana *Tardoral*, que, juntament amb la sardana de Francesc Teixidó premiada en aquest XII Certamen, es va estrenar durant el concert de la Festa Major de Mollet. El premi atorgat a Jordi Castellà és de 450,5 euros. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any
- ☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€
- ☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.

✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família (Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALDES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 19.00 h.

✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h, 17.30 h.

✓ **CALELLA DE PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h, 12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h, 20.30 h.

✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ **HOSPITALET DE L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LLANÇÀ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h. (Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h. (Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h. (Port)

✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzeret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30

El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, (19.30 h, Patí Escolés) 20.30 h.

✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h.

✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.00 h.

✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ **SANT ANDREU DE LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **SANT GENÍS DE PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.

✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ **VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.00 h.

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA
amb la participació de la coral de Vilabella (Alt Camp).
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

AGOST ÉS EL MES CONSAGRAT AL PURÍSSIM COR DE MARIA

Internet

• **PARRÒQUIA DE TORRELLES DE LLOBREGAT.**— Aquesta parròquia transmet per Internet, www.avmradio.org, l'evangeli diari i el comentari corresponent.

Altres bisbats

• **MEDJUGORJE.**— Del 12 al 18 de setembre, peregrinació a Medjugorje: exaltació de la creu i celebració eucarística al mont Krizevac. Més informació: Gloria, tel. 676 059 594, i Sandra, tel. 690 952 566.

• **PASTORAL VOCACIONAL.**— Del 14 al 16 de setembre, a Xavier, XXIX Trobada de delegats diocesans de Pastoral Vocacional amb el tema *Evangelización y pastoral vocacional. Vocación y evangelización*. Més informació: tel. 913 439 669, fax 913 439 727.

Barcelona

• **CAIXAFORUM.**— El 30 d'agost, a les 20.30, música andina (Xile) amb Amtaña. Més informació: av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, web: www.lacaixa.es

• **CINEMA SOBRE LA FAMÍLIA.**— El 31 d'agost, a les 19.30, taula rodona sobre *La influència del cinema en el*

SANTUARI DE MONTSERRAT

EXERCICIS ESPIRITUALS.

L'Obra d'Exercicis Parroquials organitza una tanda femenina del 18 al 22 de setembre, dirigida per Mn Josep Llorca. Més informació i inscripcions: c/ Duran Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 011 626 (matins) i 934 304 424.

consum de drogues i la seva repercussió sobre les famílies, amb Felisa Pérez (presidenta de la Federació Catalana d'Entitats d'Ajuda al Drogoaddicte), Josep Anton Pérez (productor cinematogràfic) i Rafael Moreno (professor del curs *El nou repte* de prevenció de drogodependències d'Acció Familiar). Moderador: Miguel Fernando Ruiz de Villalobos, periodista, crític de cinema i vicepresident de CinemaNet. Promou: CinemaNet amb la col·laboració del Grup d'Entitats Catalanes de la Família. Lloc: Caixaforum, av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona.

• **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— El 31 d'agost, a les 22.00, hora santa i eucaristia acompanyant Jesús a l'hort. Passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona.

• **BETÀNIA.**— El 10 de setembre, recés dirigit pel P. Pere Suñer, s.j. C/ Bonavista, 37 - Cornellà, tel. 933 751 102.

• **GRUP UNIFICACIÓ PASQUA.**— Pregària setmanal per a la unitat dels cristians tots els dimecres, a les 19.15,

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Per afavorir la formació humana i cristiana dels orfes
- Perquè els cristians siguin conscients de la seva vocació missionera

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

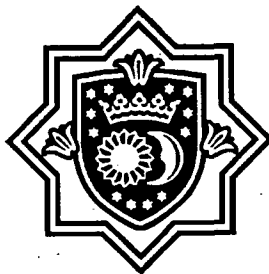
Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
DFCNA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

a la parròquia major de Santa Anna (c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona), i tots els dissabtes, a les 17.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299 - Barcelona).

Lleida

• **LLEURE.**— La Fundació Verge Blanca i l'Escola de l'Esplai de Lleida, organitzen un curs de monitors de lleure, de l'1 al 18 de setembre, a la seu de l'Escola de l'Esplai. Més informació i inscripcions: tel. 973 272 864.

• **GRUPS D'AJUDA MÚTUA.**— La Delegació de Pastoral de la Salut/PRO-SAC disposa de Grups d'Ajuda Mútua en l'Elaboració del Dol, amb el lema «Tot anirà bé, però mai tornarà a ser

com abans». Més informació: tel. 649 343 574, a/e: grupdol@lleuda.org

Sant Feliu de Llobregat

• **HORA SANTA.**— El 3 de setembre, a les 17.45, hora santa a la cripta Gaudí de la Colònia Güell. Organitza: Unió Comarcal de Lligues de Perseverança del Baix Llobregat.

Urgell

• **JORNADES DE TEOLOGIA.**— Tindran lloc del 30 al 31 d'agost, amb el Dr. Francesc Torralba, a la Sala Sant Domènec de la Seu. Més informació: tel. 973 350 054, web: www.bisbaturgell.org/JornadesTeologia2006/JornadesTeologia2006.htm

• **SANT GIL.**— L'1 de setembre, festa de sant Gil i inici de l'any jubilar a Núria amb motiu dels 50 anys de la proclamació de la Mare de Déu de Núria com a patrona del bisbat d'Urgell; el 2, peregrinació diocesana al santuari de Núria presidida pel bisbe de la Seu, Mons. Joan Enric Vives.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Anuncis per paraules

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nül·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

GRÀCIES Esperit Sant MMLM.

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, cromos, rellotges i joguines. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

ICONES russobizantines fetes a mà. Es fan per encàrrec. Trucar al tel. 932 048 159, sra. Sardà, de 17 a 20 h (només feiners).

DESCOBRIU Catalunya Cristiana cada setmana. Visiteu la nostra web: www.catalunyacristiana.com

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ..... C. P.

TELÈFON SETMANES

☐ 1,70 €

☐ 3,40 €

☐ 5,10 €

☐ 6,80 €

☐ 8,50 €

☐ 10,20 €

☐ 11,90 €

☐ Requadrat (+2,90 €):
(16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 18,00€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

«Es tracta d'un treball molt creatiu, un diari de l'experiència d'un educador del temps lliure il·luminat per l'Esperit i la paraula. Un treball on paraula i vida s'entrellacen i es relata amb una gran sensibilitat i alhora rigor l'encarnació real de l'Amor a la vida», amb aquestes paraules descriu el jurat de la VI edició del Concurs Bíblic universitari l'obra del jove jesuïta Eloy Arán. Aquest estudiant barceloní de Teologia i Arquitectura diu que la seva única intenció va ser la d'aportar una eina als monitors d'esplai i per a això es va servir d'un cafè, un tovalló, un bolígraf i les experiències acumulades en quatre anys.

Eloi Arán, guanyador del primer premi de la VI edició del Concurs Bíblic universitari

«Convé que el jove faci un tuning de la seva fe»

—Per què et vas presentar al Concurs Bíblic?

—Feia temps que pensava fer un blog, a internet, on anar penjant cada setmana una reflexió en clau evangèlica del que havíem viscut a l'esplai Al Vent amb la intenció d'anar formant els monitors en la fe, però per diferents raons aquesta iniciativa no va tirar endavant. Quan va caure a les meves mans la informació sobre el Concurs Bíblic hi vaig veure una oportunitat per obligar-me a escriure i reflexionar de cara a donar eines a l'equip de monitors de la parròquia i, extensivament, a tots els joves de l'Església que participen en el món de l'educació pastoral. Volia fer un servei a la comunitat de joves voluntaris de la parròquia, independentment del premi que s'atorgava.

—De què parla *Amor al Vent* i per què vas escollir aquest títol?

—*Amor al Vent* parla d'una manera de posicionar-se davant de la vida, oberta a l'Esperit que «no saps d'on ve ni on va» (Jn 3,8), concretada en la tasca que s'ha anat fent en la parròquia de la Mare de Déu de Bellvitge a partir de l'esplai Al Vent des de fa quatre anys. Aquest esplai va néixer com a

resultat d'uns tallers nocturns que tenien la finalitat de crear lligams entre la nova immigració i la comunitat parroquial. Parla d'un amor «al vent» perquè els nens de l'esplai es troben sovint en situació d'intempèrie. D'altra banda, *Al vent* és una de les cançons preferides de Carles Marcet, el company jesuïta que va posar en marxa el grup d'acollida Amics del Món, nucli del qual ha nascut l'esplai Al Vent.

—Quin ha estat el guió que vas seguir per escriure l'obra?

—A partir de l'examen ignasià del dia. No és un examen moral, autobiogràfic, sinó que pretén cercar el rastre de Déu en el dia a dia. En el fons *Amor al Vent* és això: cercar el rastre de Déu, de l'Esperit al llarg d'aquests anys.

S'estructura segons el temps litúrgic: temps ordinari, temps d'advent, de nadal, de quaresma, etc. Per exemple, el temps de quaresma el vaig relacionar amb tota l'acampada contra la guerra de l'Iraq que va haver-hi a Barcelona. El temps de quaresma és temps de lluita i com en aquest cas, es tracta d'anar trobant paral·lelismes entre els temps litúrgics i el recull d'experiències.

—Per què recomanaries a algun jove universitari que participés en el Concurs Bíblic?

—Senzillament, com diu sant Pere, «per donar raó de la nostra esperança» (1 P 3,15). Crec que el Concurs Bíblic és molt bon instrument perquè un jove formulï i personalitzi una fe cada vegada més adulta. Un jove pot tunejar (significa personalitzar en anglès) el seu cotxe però també convé que faci un tuning de la seva fe de manera que sàpiga navegar per la Bíblia i la vida amb la mateixa facilitat amb què navega per internet. Cadascú ha de fer la Bíblia seva i el que passa al carrer ha de ser una cosa integrada amb l'espiritualitat interior.

—Escrius amb freqüència?

—No, no fa gaire temps que escric. Ha estat una cosa espontània perquè em sento força incapacitat per escriure. Però la qüestió és llançar-s'hi, mirar de fer un servei.

—Com es farà la distribució? Com faràs arribar l'obra als monitors joves?

—Als monitors més propers ja els he fet arribar el treball, però estic cercant alguna editorial que s'animi a publicar-lo. És una llàstima que els treballs premiats en el concurs no tinguin una sortida editorial, més encara quan tenen una finalitat evangelitzadora com *Amor al Vent*. De totes maneres, el treball ja es pot consultar a la pàgina www.universitaties.net del departament de Teologia a la Universitat.

Consuelo Chaves

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

La felicitat possible (2)

Una cosa, però, és assumir l'objectiu del progrés i incorporar-s'hi... i una altra perdre de vista els límits de la condició humana i ignorar la misteriosa capacitat de destrucció que portem dins: «Una lluita àrdua contra els poders de les tenebres travessa tota la història humana» (*Gaudium et spes*, 37).

Molts factors afavoreixen avui una visió naïf de l'existència. En primer lloc, els alts nivells de vida i els prodigis de la tècnica actual. Sobretot, vistos amb els ulls de les generacions que no han viscut etapes històriques anteriors, marcades per l'estretor i per un desenvolupament menor dels instruments de confort.

Però també hi contribueix l'eclipsi dels valors transcendents que va lligat, entre altres, a la crisi de l'educació cristiana en l'àmbit familiar, a l'escola i en l'ambient social. I no penso ara en el nucli més essencial i explícit de la fe, sinó en aquella vella saviesa humana, fruit de moltes experiències, que se'n desprèn. Ja està bé haver superat visions negatives preconiliars que ponderaven a tort i a dret el valor del sacrifici i la durada efímera de la prosperitat i de la vida. Però... d'aquí a no valorar la capacitat de sacrificar-se... i a no preparar els infants i els adolescents per resistir l'adversitat... i, fins i tot, a silenciar i amagar la mort... hi ha una gran distància.

Es va consolidant així una mentalitat que considera el progrés de la societat i la felicitat personal no ja com una conquesta treballosa en la qual tenim el deure i el goig de comprometre'ns tots i per a tots, sinó com un dret individual absolutament exigible. D'aquí fàcilment es passa,

quan les coses no funcionen, a la recerca d'un culpable. I d'aquesta —no poques vegades— a la reclamació d'una indemnització... A nivell polític, els partits de l'oposició reclamen comissions parlamentàries, que rarament aclareixen res, i els extraparlamentaris aprofiten l'avinentsa per recordar-nos que tot seria diferent si secundéssim a les urnes les seves propostes maximalistes.

No seré jo qui negui la corresponsabilitat social ni la legitimitat de la reivindicació enèrgica dels drets personals i col·lectius de tothom... Ara bé, ens cal reaccionar davant un reduccionisme que crea, sobretot en les generacions joves, la falsa il·lusió d'un món feliç. Sempre, àdhuc quan haurem arribat al límit de les nostres possibilitats de progrés, ens caldrà conviure amb les dissorts més diverses i tindrem, davant nostre, el mur de la mort. És enmig d'aquesta realitat que la felicitat és possible... si no ens distreuen de la seva recerca miratges enganyosos. «Si algú, doncs, es pregunta com pot ser superada aquesta misèria, els cristians confessen que totes les activitats humanes, posades cada dia en perill per la supèrbia i l'amor propi desordenat... han de ser purificades i perfeccionades per la creu i la resurrecció de Crist» (*Gaudium et spes*, 37).

Ara mateix

Rauxa

Legitimar la pau

El bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Ricardo Blázquez, va dir la setmana passada que ETA hauria de demanar perdó a les víctimes dels atemptats i als seus familiars. Les paraules de Blázquez demostren un gran sentit de la justícia, són moralment molt necessàries, i els cristians no podem fer més que sentir-les com a pròpies, perquè el perdó és un dels pilars fonamentals del cristianisme.

La iniciativa del purpurat basc, a més de ser assenyada i moralment lloable, també és una aposta decidida i intel·ligent per un futur Euskadi en pau. Una pau de debò només serà possible si hi ha una reconciliació autèntica, i el primer pas per aconseguir-la és que els terroristes demanin humilment perdó. Si ETA, a part de renunciar a la violència, fes aquest gest tan significatiu, seria ben rebut per tothom, especialment per les associacions de víctimes i els seus familiars. Ningú pot dubtar que aquesta petició sincera de perdó per part d'ETA és essencial perquè la pau en surti molt més reforçada i legitimada. Negar-se a fer aquest gest o bé llevar-li importància seria un error greu que afebliria l'actual camí cap a la pau.

Eduard Brufau